

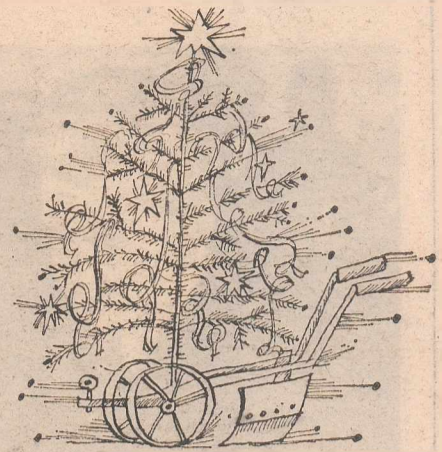
La mulți ani,

cu sănătate!

ANUL XXVII-NR.52(1229)-28 DECEMBRIE 1978

flacăra

SĂPTĂMINAL EDITAT DE FRONTUL UNITĂȚII SOCIALISTE

Sorcova,
Vesela,
Să trăiți,
Să înfloriți,
Ca merii,
Ca perii,
In mijlocul verii,
Și al primăverii,

Cînd surîd sub soare
Incărcați de floare,
Să fiți tari ca fierul
Și iuți ca oțelul,
Să fiți tari ca piatra
Și iuți ca săgeata,
Să fiți tari și mari,
Vrednici făurari,

Mîndri gospodari.
Iar la anul cînd venim
Din nou să vă sorcovim,
Să vă găsim cu bine,
Cu zile senine,
Să vă găsim fericiți,
Să vă găsim înfloriți,
La anul și la mulți ani!

GLORIE POPORULUI ROMÂN!

Tovarășului Nicolae Ceaușescu i-a fost înminat Premiul „Simba” pentru pace pe anul 1978

„Sînteți, domnule președinte, «Eroul păcii» !”

„Premiul pentru pace pe care mi l-ați înminat astăzi și care poartă numele „Simba” — simbol al luptei popoarelor Africii pentru eliberare și pentru progres — îl apreciez ca o preocupare a revistei dumneavoastră, a oamenilor politici italieni, ca și a țărilor africane de a face totul pentru a atrage atenția popoarelor asupra necesității de a întări solidaritatea cu popoarele africane, de a le acorda sprijin, atât în lupta de eliberare națională, cât și în dezvoltarea lor economico-socială independentă, în înaintarea pe calea progresului și civilizației”.

„...Consider aceasta ca o apreciere atât a activității mele închinată luptei de eliberare națională, pentru democrație, progres și pace, cât și, în mod deosebit, o apreciere a activității Republicii Socialiste România, a poporului român care, în decursul vremii, a dus o luptă hotărâtă împotriva dominației străine, pentru eliberare națională și socială, pentru a fi deplin stăpîn pe destinele sale și a-și făuri viața așa cum dorește, în mod liber, fără nici un amestec din afară”.

Din cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu rostită la înminarea Premiului „Simba” pentru pace pe anul 1978.

Ca o mărturie grăitoare a imensului prestigiu, a prețurii și profundei considerații de care se bucură pe toate meridianele personalitatea președintelui României socialiste, de luptător neobosit pentru edificarea unei noi ordini economice internaționale, a unei lumi mai bune și mai drepte pe planeta noastră, o lume fără arme și fără războaie, în care popoarele să poată trăi în pace și libertate, deplin stăpîne pe destinele lor, pe dreptul de a-și construi o viață demnă și prosperă, ca o recunoaștere simbolică a politicii de pace și colaborare a țării noastre, zilele trecute s-a desfășurat ceremonia înminării tovarășului Nicolae Ceaușescu a Premiului „Simba” pentru pace pe anul 1978. Este neîndoios faptul că decernarea în acest an a prestigiosului premiu — acordat de conducerea publicației italiene „Il Corriere Africano”, împreună cu un grup de oameni politici de prestigiu din Italia, senatori, deputați, reprezentanți ai vieții cultural-artistice — tovarășului Nicolae Ceaușescu, președintele României socialiste constituie încă o semnificativă apreciere internațională a activității neobosite a șefului statului român închinată cauzei păcii, destinderii, cooperării și securității în Europa și în întreaga lume, promovării unei largi colaborări și înțelegeri pe continentul african, înfăptuirii aspirațiilor de progres și prosperitate ale popoarelor din această zonă a lumii. Acestea sînt adevăruri binecunoscute de milioane și milioane de oameni de pe tot globul, recunoscute acum, ca urmare a unei largi consultări a unor personalități de seamă ale vieții politice și parlamentare italiene, și prin acordarea acestei noi distincții. Se știe că Premiul „Simba” se acordă unor personalități de seamă care au contribuit prin activitatea lor deosebită la dezvoltarea Africii în domeniile politic, economic, cultural și științific, pentru merite deosebite în lupta pentru pace, pentru dezarmare, pentru eliberare națională.

Într-adevăr, România întretine largi relații cu toate țările în curs de dezvoltare. În acest cadru, țara noastră are largi relații de cooperare, practic, cu toate țările africane. România a sprijinit și sorjînă în continuare în mod activ, pe toate planurile, mișcările de eliberare națională, acordă un sprijin activ mișcărilor de eliberare națională din Rhodesia și Namibia, mișcărilor progresiste din Africa de Sud pentru independență națională, pentru lichidarea politicii rasiale și de apartheid. În ceea ce privește colaborarea și cooperarea economică, statistica arată că numai pe anul acesta România a susținut un număr de aproape 130 de acțiuni de cooperare cu țări în curs de dezvoltare din Africa, Asia și America Latină. Între acestea, 86 au ca țel construcția unor obiective economice sau livrarea de instalații complexe, iar 27 se referă la societăți mixte de producție cu caracter productiv, pentru punerea în valoare a unor resurse materiale și dezvoltarea ramurilor respective în țările de referință. Dealtfel, comerțul exterior cu țările în curs de dezvoltare a crescut de la numai 9,7 la sută din totalul volumului exportului românesc în anul 1970 la 21 la sută în anul

1976 și se prevede procentul de 25 la sută pentru 1980. „Ținînd seama de faptul că România este ea însăși o țară în curs de dezvoltare și are resurse limitate — spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu în cadrul Expunerii în fața activului central de partid și de stat, în august anul acesta, ilustrînd astfel în mod exemplar concepția țării noastre în această direcție — principala formă de ajutor pe care o putem promova față de țările în curs de dezvoltare este cooperarea în producție în domeniul industriei, al agriculturii, construcțiilor, transporturilor și în alte domenii, pe baze reciproc avantajoase. Acordăm, în acest sens, o atenție deosebită creării societăților mixte cu țările în curs de dezvoltare, precum și construirii în aceste țări a unor unități de producție, rambursarea investițiilor făcute de țara noastră realizîndu-se din producția acestor unități”.

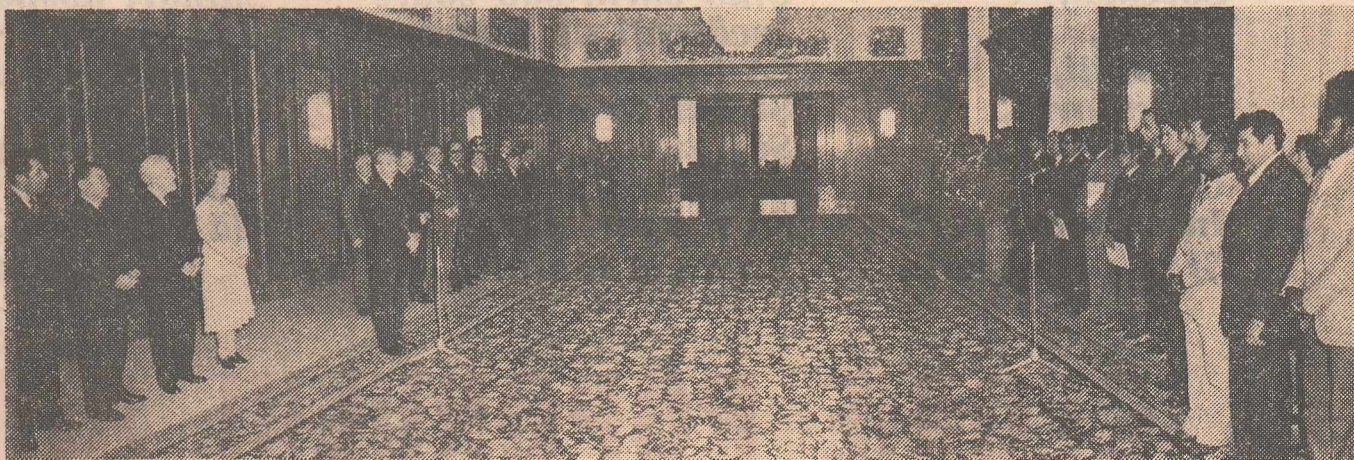
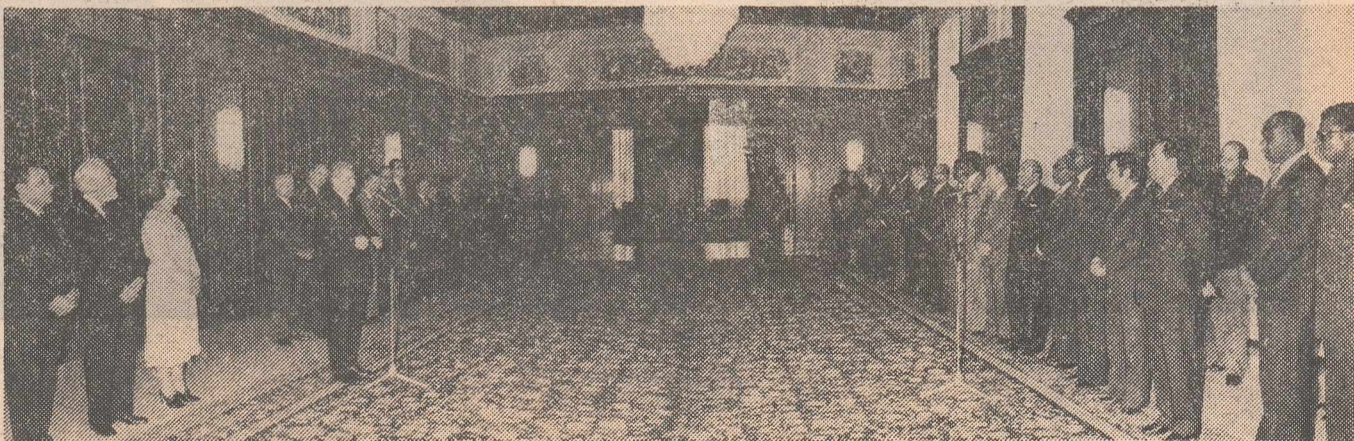
Atribuirea Premiului „Simba” pentru pace pe anul 1978 — simbol de eliberare și pace al Africii — vine să confirme încă o dată locul de frunte în rîndul marilor personalități ale epocii contemporane cîștigat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, prin fer-

mitatea și clarviziunea ideilor pe care le promovează, prin consecvența cu care președintele României militează pentru făurirea pe planeta noastră a unei lumi mai bune și mai drepte, a unei lumi a prosperității și fericirii. Pe bună dreptate, în cuvîntările rostite cu acest prilej s-au făcut dese referiri și la unele probleme ale Europei. Lucrul acesta este cit se poate de normal, ținînd seama de rolul important pe care continentul nostru l-a jucat și îl joacă în întreaga dezvoltare a vieții contemporane. Europa, este de părere tovarășul Nicolae Ceaușescu, poartă o anumită responsabilitate atât pentru ce a fost rău cit și pentru ceea ce trebuie făcut în vederea dezvoltării libere a popoarelor din Africa. Dar, desigur, rămîn și multe probleme de soluționat chiar pe continentul european. Acordînd o atenție cel puțin egală tuturor acestor probleme, remarcîndu-se drept un luptător consecvent pe toate aceste, multe, fronturi ale păcii în lume, promovînd cu deosebită insistență aceleași principii de înțelegere între popoare, colaborare și pace, neamestec în treburile interne, su-

veranitate și independență, pentru rezolvarea oricăror probleme pe calea tratativelor, a negocierilor pașnice, tovarășul Nicolae Ceaușescu și-a spus un hotărît cuvînt în toate problemele majore care frămîntă omenirea, de la continentul european la țările în curs de dezvoltare, Orientul Mijlociu, subdezvoltare și apartheid, dezarmare generală și, mai cu seamă, construcția unei lumi mai bune și mai drepte, fără amenințarea armelor și a războaielor. „Asemenea Leului puternic dar senin și pașnic, hotărît, dar calm și înțelept — spunea în cuvîntul său ambasadorul Senegalului, domnul Ibrahima Boye, cu ocazia primirii unor șefi ai misiunilor diplomatice din țări ale Africii, Asiei și Americii Latine — sînteți, domnule președinte, acel șef de stat care intrunește toate aceste calități pentru a conduce, în fruntea viteazului dumneavoastră popor și alături de toți oamenii iubitori de pace, nobila bătălie care va elibera pe deplin și va împlini integral Omul”.

„Sînteți, domnule președinte — încheia același vorbitor — «Eroul păcii»”.

DUMITRU GRAUR ■

„...„Simba” în limba swahili înseamnă leul ca expresie a nobleței forței și înțelepciunii. Premiul „Simba” 1978 pentru pace a fost acordat în unanimitate președintelui Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, pentru contribuția sa deosebită la cauza popoarelor Africii prin promovarea unei largi cooperări atât în domeniul politic, cit și tehnic și economic”.

Antonio Acone, directorul revistei „Il Corriere Africano”, președintele Juriului internațional de acordare a Premiului „Simba”.

„Premisa esențială pentru dezvoltarea și progresul economic și social, pentru înflorirea artelor și științei o constituie tocmai pacea — pacea pentru care președintele Nicolae Ceaușescu s-a angajat cu toată ființa sa în folosul bunăstării morale și materiale a tuturor popoarelor”.

Natalia Acone, director adjunct al revistei, militantă pe tărîm social.

„Pentru noi este un prilej fericit să aducem omagiu nostru personalității și operei eminentului conducător comunist, partidului pe care îl conduce cu atîta angajare și prestigiu, poporului român, de care sintem legați prin legături trainice de prietenie și prin originea latină comună”.

Stefano Vetrano, membru al Partidului Comunist Italian, secretar general al Asociației de prietenie Italia-România.

„...situația foarte delicată în care se află întreaga lume și echilibrul fragil pe care se sprijină pacea trebuie să ne determine să găsim modul de a rezolva pe cale pașnică asemenea nedreptăți printr-o altă repartizare a bogățiilor.

Toți cei care acționează în această direcție trebuie dați ca exemplu. Iată de ce această modestă recunoaștere, care pentru noi are însă o înaltă valoare simbolică, a fost atribuită în unanimitate dumneavoastră, domnule președinte, și prin dumneavoastră poporului român, deoarece s-a recunoscut în activitatea și în angajarea dumneavoastră o contribuție fundamentală la făurirea păcii”.

Michele Achilli, deputat, membru al Direcțiunii Partidului Socialist Italian, președintele Grupului parlamentar de prietenie Italia-România, președintele Forumului italian pentru securitate și cooperare în Europa și în Mediterana.

„Avem încredere că dumneavoastră, domnule președinte, veți continua calea dificilă a destinderii și a dezarmării. Este o cale aspră și dificilă. ...Bucuroși și onorați de această întîlnire, imi permit să vă adresez salutul celor 400 000 de oameni ai muncii de la căile ferate și poșta din Italia și, împreună cu acest salut, urări calde pentru viitorul fericit al poporului român”.

Alfonso Tanga, senator, membru al Consiliului Național al Partidului Democrat-Creștin, președintele Comisiei pentru problemele de transport și telecomunicații a Senatului.

Apropierea sfîrșitului de an și, mai ales, noile dovezi de prețuire și recunoștință ale străinătății față de opera de pace a președintelui Nicolae Ceaușescu oferă prilejul de a reflecta o dată în plus asupra acelor trăsături care au impus politica externă a României printre factorii cei mai dinamici și productivi ai procesului istoric de reorganizare revoluționară a raporturilor politice și economice internaționale.

În politica externă, mai mult decît în orice alt domeniu, cutezanța și inițiativa nu se pot întemeia decît pe o viziune realistă asupra situației în lume, după cum existența factorilor negativi, de încordare, nu poate fi luată în considerare izolat, ci numai în asociere cu raportul concret de forțe și principalele tendințe ce caracterizează evoluția internațională.

După cum se știe, am fost tot timpul printre cei care subliniam, cu spiritul de răspundere ce caracterizează politica noastră externă, că destinderea se află abia la început, că nu a devenit încă ireversibilă, că în calea instaurării unei păci trainice se află obstacole serioase a căror depășire necesită mari eforturi. Ne-am aflat de aceea în disonanță cu aprecierile care supralicitau progresele obținute în îmbunătățirea climatului internațional și care inclinau să confere o valoare exagerată unor acte politice pozitive, în sine, dar limitate ca influență și capacitate de a determina o irevocabilă cotitură a cursului evenimentelor mondiale. Am arătat deschis

că pacea, securitatea și destinderea nu se pot afirma pe deplin și nu pot exista cu suprasaturarea de arme, cu subdezvoltarea pe întinse zone ale globului, cu menținerea focarelor de încordare și conflict, cu vechile practici imperialiste de dominație și dictat.

Felul în care se rezolvă aceste probleme vitale, evoluția raportului de

forțe are meritul istoric de a fi întreprins în numeroase ocazii acele acțiuni hotărîte, fără de care, de regulă, nu se pot declanșa sau în orice caz se întîrzie declanșarea unor procese cu importante implicații pozitive pe arena mondială.

Să ne amintim că, la București, am lansat, împreună cu alte țări socialiste,

Se sfîrșește un an, începe un an

Optimism și realitate

forțe pe plan mondial au fost și sint, în virtutea concepției noastre materialist-istorice, singurele elemente pe care se poate baza o apreciere corectă a situației internaționale și se pot formula soluții viabile de politică externă. În această lumină ar fi greu de exemplu să convingem pe cineva, că în urmă cu un deceniu ne aflam mai departe de perspectiva unui război mondial, decît ne aflăm astăzi, pentru că în ciuda unor dificultăți nu se poate vorbi, oricum am privi lucrurile, de o înrăutățire a climatului internațional.

Putem considera cu toată îndreptățirea că modul realist, echilibrat de a analiza situația din lume, reprezintă premisa și temelgia care justifică cutezanța și inițiativa României. Țara noastră

are mare idee a securității europene, într-o perioadă în care raporturile dintre națiunile continentului erau încă blocate în ghețurile „războiului rece”. Am făcut apoi, în lumina acestei inițiative, acel pas spre normalizarea raporturilor noastre cu toate statele europene, considerat și astăzi moment de referință în apariția destinderii pe continent. La debutul Conferinței de la Helsinki, am cerut ca principiul egalității statelor să fie convertit în norme democratice de procedură și, după cum se știe, aceste norme au dat cu adevărat viață unei negocieri fără precedent în istoria diplomației. Am contribuit de-a lungul anilor la încetăținirea obiceiului ca problemele internaționale să fie soluționate cu participarea tutu-

șefii misiunilor diplomatice acreditați la București confirmă din plin înaltele aprecieri de care se bucură președintele țării pe plan internațional, reflectînd, o dată în plus, prețuirea și considerația de care se bucură tovarășul Nicolae Ceaușescu pentru neobosita sa activitate consacrată păcii și colaborării între popoare.

O seamă de capitole cuprind, în continuare, mărturi de aleasă cinstire și devotament venite din toate colțurile țării, mesaje ale oamenilor muncii din Capitală și din județele patriei, români, maghiari, germani și de alte naționalități. adresate secretarului general al partidului, președintelui țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Poeziile, lucrările muzicale și de artă plastică reprezintă, de asemenea, omagiu profund sincer, devotamentul pus ca pietrele prețioase în metaforă, prinusul pe care oamenii de artă îl aduc, în creații originale, de un ridicat nivel artistic, aceleia care consideră, care crede cu putere în adevărul că orice creație autentică „trebuie să se inspire permanent din izvorul viu al realităților sociale și naționale ale țării noastre”.

Mare pildă de meșteșug tipografic — și acesta un semn al iubirii muncitorilor cărții — volumul este bogat ilustrat. În capitolul intitulat „Președintele României în atmosfera caldă a vieții de familie”, imagini de un emoționant firesc îl înfățișează pe președintele țării alături de omul de o viață și de ideal, tovarășa Elena Ceaușescu, alături de copii. Fie concentrat la o partidă de șah, fie bucurîndu-se de frumusețea unui peisaj montan. Figura deschisă, prietenoasă, sinceră, a omului care știe să-și apropie sufletul de suferințele oamenilor simpli. Privirea luminoasă și deschisă a omului care cunoaște pretul bucuriei și al necazului semenilor, a comunistului de omenie, așa cum ne-am obișnuit să o întîlnim de cite ori s-a aflat printre oamenii țării, la bine și la greu. Tot așa îi sint și cuvintele de răspuns la numeroasele dovezi de dragoste și prețuire. Vorbă caldă și sinceră, de respect și prețuire pentru cei care-i urmează pilda întru îndrăzneală și muncă, pentru toți oamenii muncii români și de alte naționalități.

Filele de încheiere ale volumului sint dedicate contactelor internaționale ale președintelui României, semnelor de prețuire ale lumii contemporane. În contextul elementelor fundamentale ale politicii externe a țării noastre, gîndirea politică originală a tovarășului Nicolae Ceaușescu reprezintă o contribuție de o inestimabilă valoare adusă destinderii și păcii, pentru instaurarea unei noi ordini economice și politice în lume. Toate aceste aspirații de pace, progres și bunăstare ale poporului nostru se bucură de unanime aprecieri pe planul relațiilor internaționale, excepționala contribuție a tovarășului Nicolae Ceaușescu, realismul său, luciditatea, analiza obiectivă, simțul istoriei fiind remarcate de numeroase personalități ale lumii.

Un volum-omagiu. Un impresionant tablou al sentimentelor poporului nostru față de cel dintîi bărbat al țării.

RĂZVAN BĂRBULESCU

ror statelor, la încurajarea reluării dialogului și restabilirea relațiilor dintre unele state, am promovat neobosit ideea mijloacelor pașnice, a tratativelor și contactului direct pentru rezolvarea stărilor conflictuale. Am fost și am rămas prietenii apropiați și întotdeauna sinceri ai popoarelor care luptă pentru dobîndirea independenței, a dreptului la dezvoltare liberă.

Din șirul lung al actelor de politică externă ale României socialiste orice om de bună intenție poate constata că am reușit, respectîndu-ne fidel propriile prietenii și alianțe, să asociem numele țării, exclusiv de momente pozitive, constructive ale vieții internaționale.

Am acumulat totodată numeroase experiențe care ne dau forța morală de a ne pronunța fără complexe asupra marilor teme ale actualității, care ne permit să fim încrezători în posibilitatea de a ataca în sfîrșit cu succes, în strînsă conlucrare cu celelalte forțe progresiste, acele mari probleme ale contemporaneității în care pînă în prezent nu s-au făcut progrese semnificative.

Optimismul nostru sănătos și intru totul justificat, pentru că nu a evitat o clipă să privească deschis situația din lume, se afirmă cu putere, în prag de an nou în concertul voinței popoarelor de a impune definitiv o politică nouă, de pace, înțelegere și colaborare între națiuni.

MIRCEA ANGELESCU

Evenimente de importanță deosebită pentru viața țării

Lucrările sesiunii Marii Adunări Naționale

Joi, 21 decembrie a.c., au fost reluate în plen lucrările sesiunii a VIII-a a celei de-a șaptea legislaturi a Marii Adunări Naționale. Pe ordinea de zi a ședinței au fost înscrise următoarele puncte:

1. Validarea alegerii unui deputat în Marea Adunare Națională și depunerea jurământului de credință și devotament față de Republica Socialistă România;
2. Proiectul Legii învățământului;
3. Proiectul de Lege privind formarea, planificarea, destinația și vărsarea beneficiilor;
4. Proiectul Codului vamal;
5. Proiectele de lege pentru aprobarea decretelor cu putere de lege emise de Consiliul de Stat.

În cadrul primului punct, a fost validată alegerea ca deputat în circumscripția electorală nr. 8 Gherla, județul Cluj, a tovarășului Iosif Kovacs, care a depus, apoi, jurământul de credință și devotament față de Republica Socialistă Română.

În continuare, prezentind expunerea la proiectul Legii învățământului, tovarășa Suzana Gâdea, ministrul educației și învățământului, a spus, printre altele, că, în cadrul dezbaterii publice, un număr însemnat de cetățeni au făcut circa 2.900 de propuneri, sugestii și observații pentru îmbunătățirea proiectului de lege. Cum, din analiza acestora, a rezultat că aproape 2.000 sunt întemeiate, au fost modificate corespunzător 41 de articole.

După examinarea pe articole a proiectului, Marea Adunare Națională a adoptat noua lege sub denumirea — propusă în cadrul dezbaterii generale de către deputatul Ștefan Pascu — de **Legea educației și învățământului**.

În continuarea ordinii de zi, tovarășul Paul Niculescu, viceprim-ministru al guvernului, ministrul finanțelor, a prezentat expunerea la proiectul de Lege privind formarea, planificarea, destinația și vărsarea beneficiilor, precizând că, în urma dezbaterii publice, un însemnat număr de propuneri au fost analizate în Comitetul Politic Executiv și au fost aduse o serie de îmbunătățiri proiectului dat publicității.

Discuția generală la proiectul de lege amintit a continuat vineri, 22 decembrie a.c., când Marea Adunare Națională a adoptat în unanimitate **Legea privind formarea, planificarea, destinația și vărsarea beneficiilor**.

La următorul punct al ordinii de zi, tovarășul Cornel Burție, viceprim-ministru al guvernului, ministrul comerțului exterior și cooperării economice internaționale, a prezentat proiectul Codului vamal.

După dezbaterile generale și discuția pe articole a proiectului, Marea Adunare Națională a adoptat în unanimitate **Codul vamal**.

În continuarea lucrărilor, la propunerea Biroului Marii Adunări Naționale, ordinea de zi a sesiunii a fost completată cu următorul nou punct:

— **Alegerea unui vicepreședinte al Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România și depunerea jurământului de credință și devotament față de Republica Socialistă Română.**

Marea Adunare Națională a ales în unanimitate în această funcție pe tovarășul Iosif Kovacs, profesor universitar, prorector al Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, după care noul vicepreședinte al Consiliului de Stat a depus jurământul.

La ultimul punct de pe ordinea de zi, tovarășul Silviu Curticeanu, secretar prezidențial și al Consiliului de Stat, a prezentat expunerea la proiectele de lege pentru aprobarea decretelor cu putere de lege emise de Consiliul de Stat, apoi tovarășa Maria Groza, vicepreședinte al Comisiei constituționale și juridice a

M.A.N., a expus raportul acestei comisii cu privire la proiectele de lege supuse dezbaterii. În urma discuției pe articole a fiecărui proiect, au fost adoptate în unanimitate **legile pentru aprobarea decretelor cu putere de lege emise de Consiliul de Stat**.

Pe parcursul desfășurării dezbaterilor, a fost subliniat rolul esențial al tovarășului Nicolae Ceaușescu în elaborarea și fundamentarea Legii educației și învățământului care, în forma sa actuală, asigură cadrul juridic necesar îndeplinirii politicii partidului și statului nostru în acest domeniu, perfecționării continue a învățământului, în concordanță cu cerințele dezvoltării economice și sociale a patriei, ale pregătirii cadrelor și ridicării nivelului general de cultură și civilizație al întregului popor.

Noua lege consacră gratuitatea învățământului, asigură accesul tuturor cetățenilor, fără deosebire de naționalitate, în funcție de nevoile dezvoltării economico-sociale a țării, de aptitudinile și dorințele fiecăruia, în toate gradele de învățământ și garantează realizarea învățământului obligatoriu de zece ani.

Legea educației și învățământului reglementează, printre altele, organizarea și funcționarea învățământului profesional și de maiștri, a cursurilor de calificare și a învățământului agrozootehnic de masă, precum și obligațiile unităților de învățământ cu privire la perfecționarea pregătirii personalului muncitor.

Sunt reglementate în mod unitar atât conducerea tuturor instituțiilor de învățământ pe baza principiilor muncii și conducerii colective — cu participarea largă a personalului didactic, elevilor și studenților, a organizațiilor de copii și tineret, a reprezentanților oamenilor muncii din alte unități socialiste și a comitetelor cetățenești de părinți — cit și sistemul de îndrumare, control și coordonare a învățământului.

Dezbaterile în vederea aprobării Legii privind formarea, planificarea, destinația și vărsarea beneficiilor — lege elaborată din inițiativa și sub îndrumarea directă a tovarășului Nicolae Ceaușescu — au relevat rolul noii reglementări în aplicarea măsurilor adoptate de Comitetul Central al partidului pentru perfecționarea conducerii și planificării economico-financiare.

În primul rând, legea statuază ca principiu de bază obligația unităților economice de a-și desfășura activitatea astfel încât să-și acopere cheltuielile din veniturile proprii și să obțină beneficii.

În al doilea rând, beneficiul — fiind o resursă importantă, alături de amortizarea fondurilor fixe, pentru restituirea de către întreprinderi a fondurilor avansate de societate — constituie o resursă atât pentru dezvoltarea generală a economiei naționale cit și pentru ridicarea nivelului de trai.

O idee nouă pe care o conține legea privește stimularea suplimentară a realizării unei producții de înalt nivel tehnic și calitate superioară, pentru creșterea eficienței producției la export. Se prevede în acest scop ca beneficiul, respectiv rentabilitatea pentru export să fie, în mod diferențiat, mai mari, acordându-se în același timp un fond de participare a oamenilor muncii la beneficii majorat în funcție de producția realizată la export. Unul din principiile de seamă ale legii constă în introducerea beneficiului ca indicator important al activității economice în cooperativele agricole de producție, cooperativele meșteșugărești și de consum.

O idee principală nouă, concretizată în lege, creează posibilitatea oamenilor muncii care își desfășoară activitatea în cooperativele agricole de producție, meșteșugărești și de consum, să participe prin depuneri de bani la creșterea fondului de dezvoltare a cooperativei. În felul acesta cîștigă și statul și cetățeanul, prin atragerea, pe de o parte, a unor disponibilități bănești ale populației la dezvoltarea bazei materiale a unităților cooperative, iar, pe de altă parte, prin obținerea de către deponenți a unor venituri suplimentare.

Participanții la dezbateri au relevat — fie că era vorba de Legea educației și învățământului, de Legea privind formarea, planificarea, destinația și vărsarea beneficiilor, ori de Codul Vamal — și au subliniat, în numele lor și al cetățenilor pe care-i reprezintă în forumul legislativ suprem al țării, adziunea profundă la preocuparea constantă a conducerii partidului, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, pentru dezvoltarea pașnică a României socialiste, pentru ridicarea permanentă a nivelului de trai al oamenilor, pentru libertatea, pentru prosperitatea și pentru pacea poporului nostru, pentru libertatea, pentru prosperitatea și pentru pacea lumii.

Plenara Consiliului Național al Oamenilor Muncii

Desfășurându-și lucrările sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, președintele Consiliului Național al Oamenilor Muncii, la finele unui an de muncă susținută, la începutul unui nou an, și de efort eroic, an hotărât pentru realizarea integrală a sarcinilor înscrise în actualul plan cincinal, Plenara Consiliului Național al Oamenilor Muncii a luat în dezbateri, cum era și firesc, activitatea desfășurată de organele de conducere colectivă ale centralelor industriale și întreprinderilor în anul 1978, modul în care au fost asigurate condițiile pentru realizarea planului de producție și angajamentelor suplimentare asumate de oamenii muncii în întrecerea socialistă pe anul 1979.

Evidențiind succesele obținute de oamenii muncii pe primii trei ani ai cincinalului, tovarășul Nicolae Ceaușescu considera, în Cuvîntarea rostită cu acest prilej, aceste rezultate ca fiind **reînnoșabile**, în toate domeniile de activitate.

Anul 1979 este hotărât pentru îndeplinirea întregului cincinal, mai ales acum cînd, pe lângă prevederile privind creșterea producției, a productivității muncii și a celorlalți indicatori, trebuie realizat un volum important de investiții industriale și sociale, cînd, așa cum reiese din Cuvîntare, trebuie să se asigure punerea în producție a citorva sute de noi capacități de producție, dintre care cîteva complexe mari în domeniile chimiei, metalurgiei, al construcțiilor de mașini și altele.

„Înăta de ce — sublinia din nou tovarășul Nicolae Ceaușescu — în centrul activității Consiliului Național al Oamenilor Muncii, a consiliilor oamenilor muncii, a colectivelor din întreprinderi, a muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor, a tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, trebuie să stea îndeplinirea neabătută a prevederilor planului pe anul viitor, la toți indicatorii și în toate domeniile”.

Se impune deci cu necesitate luarea de măsuri serioase pentru ca, în toate întreprinderile, producția planificată să se realizeze la timp și de calitate corespunzătoare. Colectivele de oameni ai muncii trebuie să acorde o atenție deosebită folosirii raționale, cu maximum de economie, a materiilor prime și materialelor, realizării la timp a producției în fiecare întreprindere pentru a nu se crea greutatea activității în alte unități.

Plenara a cerut consiliilor oamenilor muncii să acționeze cu mai multă fermitate pentru realizarea sarcinilor stabilite de Conferința Națională a partidului cu privire la trecerea la o nouă calitate, superioară în toate domeniile de activitate, a

subliniat necesitatea de a se lua măsuri hotărîte pentru introducerea mai rapidă în producție a cuceririlor științei, a rezultatelor cercetării, a tehnologiilor moderne, condiție esențială pentru creșterea eficienței economice, reducerea cheltuielilor materiale, sporirea productivității muncii.

Din Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu reiese necesitatea de a se acționa cu toată hotărîrea, ca începînd din anul 1979 să se treacă la generalizarea noului mecanism economic, la punerea, la baza întregii activități economice, a principiului autoconducerii muncitorești și al autogestunii, în vederea creșterii mai rapide a valorii nou create, a venitului național, asigurîndu-se astfel dezvoltarea mai accelerată a forțelor de producție, cit și ridicarea nivelului de trai material și spiritual al întregului popor.

La ordinea de zi a fost înscrisă și problema reducerii săptămîinii de lucru. Trecerea la săptămîina de lucru de 46 ore depinde de îndeplinirea unor condiții legate în primul rînd de mai buna organizare a muncii, de creșterea productivității muncii, de mecanizarea și sistematizarea producției.

Plenara a luat, de asemenea, în dezbateri proiectul de Lege privind obligația personalului muncitor încadrat în funcții de răspundere de a declara bunurile de valoare proprietate personală. S-a considerat necesară introducerea acestui principiu, se desprinde din Cuvîntare, deoarece el corespunde politicii generale a partidului, eticii și echității socialiste. În același timp, aceasta constituie o întărire a controlului clasei muncitoare, al oamenilor muncii asupra celor promovați în diferite munci de administrație și conducere a societății noastre.

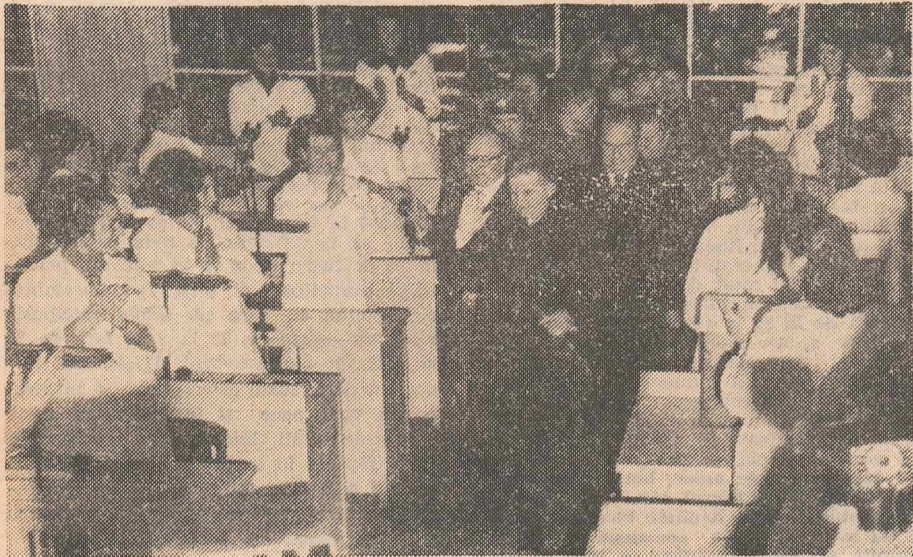
Plenara a arătat că îndeplinirea exemplară a sarcinilor stabilite de Congresul al XI-lea și Conferința Națională ale partidului privind dezvoltarea economico-socială a țării reclamă perfecționarea continuă a organizației și conducerii întregii activități, lărgirea democrației și participarea tot mai activă a oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, la activitatea de conducere, creșterea rolului clasei muncitoare în toate organismele de conducere colectivă. „Afirmarea tot mai puternică a rolului clasei muncitoare, participarea în diferite organe de conducere a unui număr tot mai însemnat de oameni ai muncii care lucrează nemijlocit în producție — arată tovarășul Nicolae Ceaușescu — este nu numai o expresie a democrației muncitorești; aceasta constituie și un factor important în asigurarea unei conduceri mai eficiente, a îmbinării mai strînse a experienței clasei muncitoare, a celor ce lucrează nemijlocit în producție, cu experiența și priceperile cadrelor din diferite sectoare de activitate”.

Înfăptuind Programul partidului, elaborat de Congresul al XI-lea privind făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare neabătută a României spre comunism, oamenii muncii din țara noastră răspund în primul rînd intereselor poporului, ferm hotărît să făurească noua orînduire în concordanță cu voința și aspirațiile sale fundamentale. Dar, totodată, poporul nostru aduce o contribuție de seamă la creșterea forței și prestigiului socialismului, la progresul social general, la promovarea unei politici internaționale noi, de soluționare a problemelor dintre state pe calea tratativelor, la cauza destinderii, securității și păcii în întreaga lume. Legat de aceasta, Plenara Consiliului Național al Oamenilor Muncii a dat o înaltă apreciere activității neobosite desfășurate de tovarășul Nicolae Ceaușescu în fruntea partidului și statului, contribuției sale fundamentale la elaborarea și îndeplinirea întregii politici interne și externe a României socialiste, politică ce corespunde în cel mai înalt grad intereselor supreme ale patriei noastre socialiste, aspirațiilor de bunăstare, pace și progres ale întregului popor. În cuvîntul lor, participanții la dezbateri au subliniat că activitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu constituie un minunat exemplu de promovare consecventă a hotărîrilor Congresului al XI-lea, a prevederilor Programului partidului, de slujire devotată a intereselor fundamentale ale poporului român și înfloririi României socialiste, a cauzei generale a socialismului, progresului social, destinderii și păcii în lume.

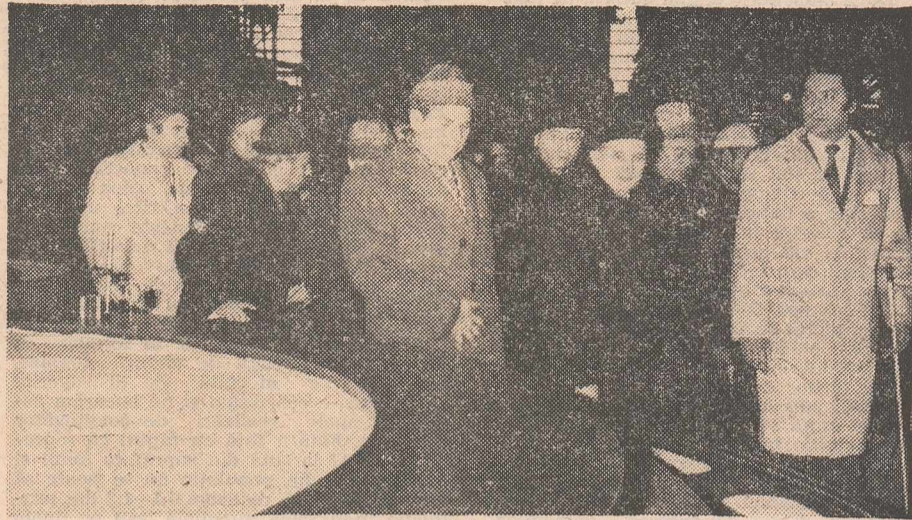
Aprobind în unanimitate documentele supuse dezbaterilor, participanții la Plenara Consiliului Național al Oamenilor Muncii, reprezentanți ai întregii noastre clase muncitoare, ai tuturor oamenilor muncii, au reafirmat hotărîrea lor neabătută de a milita neobosit, strîns uniți în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pentru realizarea exemplară a planului pe anul 1979 și pe întregul cincinal, pentru realizarea politicii interne și externe a partidului, a Programului partidului de ridicare a României pe culmi tot mai înalte de progres și civilizație.

GRIGORE NICOLAE ■

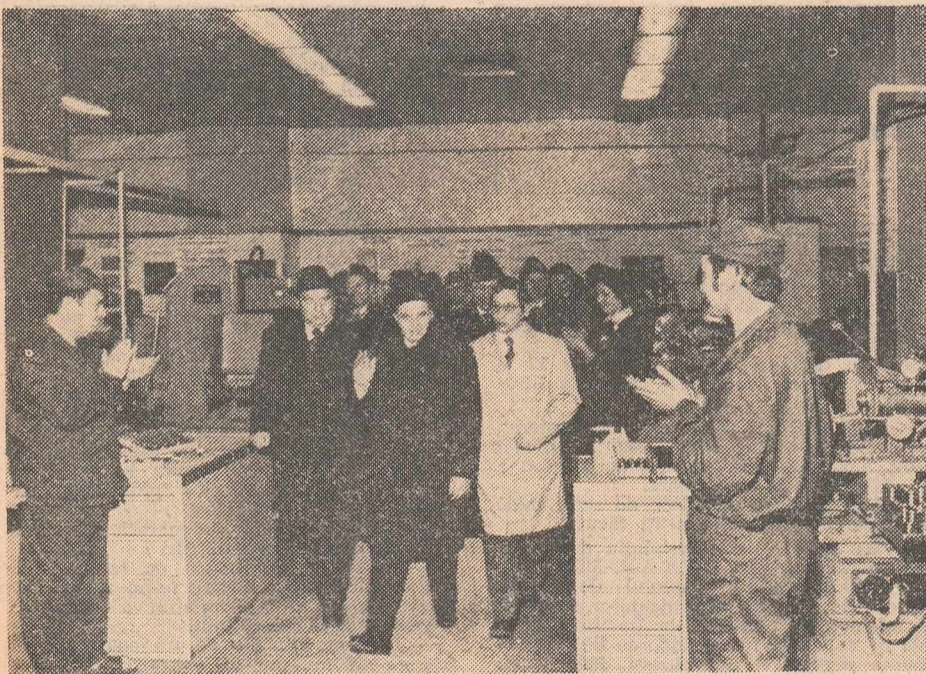
Nou și rodnic dialog de lucru al secretarului general al partidului cu oamenii muncii din întreprinderi bucureștene

În secțiile de la Întreprinderea Optică Română

La Întreprinderea de mașini-unelte și agregate

Caldă manifestare de stimă și prețuire la Întreprinderea de mecanică fină

În timpul vizitei la Întreprinderea de mase plastice

Un nou și semnificativ moment al dialogului permanent nemijlocit, pe care secretarul general al partidului îl are cu favoritorii bunurilor materiale și spirituale în probleme esențiale ale activității economico-sociale, ale creșterii bunăstării celor ce muncesc

Cu cinci zile înaintea încheierii unui intens și rodnic an de muncă, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a aflat din nou în mijlocul oamenilor muncii din Capitală. Noua întâlnire de lucru a secretarului general al partidului a avut ca obiectiv analiza la fața locului a modului în care se materializează indicațiile privind realizarea în țară a unor produse de vîrf ale tehnicii precum și rezultatele obținute în 1978 de întreprinderile vizitate — unități reprezentative ale industriei construcțiilor de mașini și industriei chimice, cit și pe ansamblul acestor ramuri de o importanță deosebită pentru dezvoltarea economiei noastre.

Desfășurată în pragul anului hotărîtor pentru îndeplinirea cincinalului revoluției tehnico-stiințifice, dialogul de lucru a evidențiat hotărîrea fermă a colectivelor de oameni ai muncii de a îndeplini neabătut programul elaborat de Congresul al XI-lea, care deschide în fața națiunii perspectiva luminoasă a edificării societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintării spre comunism. Și de această dată, vizita secretarului general s-a desfășurat sub semnul dragostei profunde și atașamentului oamenilor muncii față de politica partidului, față de cel mai iubit fiu al poporului român, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Aceste sentimente și-au găsit o pregnantă expresie încă din momentul sosirii tovarășului Nicolae Ceaușescu la primul obiectiv al vizitei, Întreprinderea Optică Română. În vibrante și emoționante cuvinte, oamenii muncii și-au exprimat prețuirea lor adîncă pentru fermitatea revo-

luționară, clarviziunea și dinamismul cu care secretarul general al partidului acționează pentru progresul și prosperitatea patriei, pentru binele și fericirea poporului nostru, pentru creșterea prestigiului și rolului României socialiste în lume. Îi sînt raportate președintelui țării succesele dobîndite în intervalul scurs de la precedenta vizită, succese ce suie optica românească, produsele ei, la nivelul tehnicii celei mai înaintate. Toate aceste izbînzii, se subliniază, au fost obținute traducînd în fapte indicațiile secretarului general, întreaga dezvoltare a întreprinderii fiind legată, ca atîtea alte obiective de importanță covîrșitoare pentru economia națională, de numele tovarășului Nicolae Ceaușescu. Rețin atenția instalațiile pentru cabinetele de stomatologie, aparatele de proiecție pe 16 mm, aparatele de fotografiat, microscopul de la cele de mică putere, pentru uz didactic, la cele de cercetare mono sau stereo, cu o extrem de largă utilizare — în medicină, biologie, construcții, metalurgie, construcții de mașini și altele.

La Întreprinderea de mașini-unelte și agregate, următorul obiectiv, tovarășul Nicolae Ceaușescu este înconjurat cu aceleași sentimente de aleasă dragoste și prețuire, cu binecunoscuta căldură muncitorească. Îi se urează tovarășului Nicolae Ceaușescu, în prag de un nou, multă sănătate și putere de muncă, spre binele și fericirea națiunii, spre gloria și prestigiul României socialiste. Este a doua oară în cursul acestui an cînd tovarășul Nicolae Ceaușescu se află în mijlocul lor. O puternică impresie a produs primul strîng Carusel realizat în România — realizare de vîrf a industriei noastre constructoare de mașini, unul dintre cele mai mari strînguri Carusel existente pe plan mondial. (850 tone greutate; dispune de 52 de motoare de acționare electrică, de două echipamente electronice de comandă numerică.) Cel de-al doilea strîng Carusel

va fi terminat în cursul anului viitor. Tot în premieră este prezentată soluția modernă — realizarea mașinilor-unelte grele în construcție sudată — care asigură obținerea unor economii de metal de 15—20 la sută față de sistemul clasic. Secretarul general al partidului felicită călduros colectivul de oameni ai muncii de la I.M.U.A.B., realizatorii primului strîng Carusel din țară, ca și pe oamenii muncii din celelalte 25 de întreprinderi și institute de cercetări și proiectări care au colaborat la această realizare de prestigiu, le urează multă sănătate și fericire. „Cu asemenea muncitori destoinici — a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu — în condițiile dotării cu o asemenea tehnică modernă, sînt convins că constructorii noștri de mașini, proiectanții, oamenii de știință pot realiza orice tip de mașină-unealtă. Vă felicit călduros pentru ce ați îndeplinit și doresc ca în viitor să produceți mașini și agregate și mai complexe“.

Următorul obiectiv al vizitei de lucru l-a constituit Întreprinderea de mecanică fină, una din unitățile cele mai moderne ale Capitalei. Aici, secretarul general al partidului a subliniat necesitatea ca, plecînd de la marea experiență dobîndită de specialiștii institutului de resort și ai uzinei, să se acționeze cu și mai multă insistență pentru creșterea permanentă a producției, pentru îndeplinirea sarcinilor legate de dotarea diferitelor sectoare ale industriei cu aparatură de înăsură și control, precum și cu dispozitive și scule. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a relevat faptul că dotarea tehnică a uzinei, precum și existența acestui harnic colectiv fac posibilă trecerea la o nouă calitate impusă de cerințele tot mai accentuate ale industriei de instalații și aparatură în domeniul controlului proceselor tehnologice, al optimizării fabricației, cit și al consumurilor de materii prime, materiale, combustibili și energie electrică.

Ultimul obiectiv înscris pe agenda vizitei de lucru a secretarului general al partidului l-a constituit Întreprinderea de prelucrare a maselor plastice, prima unitate cu acest profil din țară. În prezent, cu același număr de muncitori și pe aceeași suprafață productivă, întreprinderea obține o producție de cinci ori mai mare față de anul 1965, ceea ce desigur înseamnă modernizarea liniilor tehnologice, organizarea producției pe verticală, mecanizarea și automatizarea transporturilor și alte operațiuni. Prin terminarea construcțiilor unei hale, judicios concepute și amplasate în actuala incintă, capacitatea anuală a întreprinderii va crește considerabil. În discuțiile ce au loc se menționează că toate tehnologiile utilizate sînt realizate pe baza cercetărilor efectuate de institutele de profil din țară împreună cu specialiștii unității. Tovarășul Nicolae Ceaușescu, felicitînd colectivul de oameni ai muncii pentru rezultatele merituose obținute, remarcă în mod deosebit rezultatele obținute în domeniul creșterii productivității muncii și recomandă factorilor de resort ca întreprinderea să fie profilată îndeosebi pe nevoile în continuă creștere ale industriei constructoare de mașini.

Noua vizită de lucru a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, într-o serie de întreprinderi bucureștene a însemnat pentru oamenii muncii din unitățile vizitate, pentru toți cei ce muncesc pentru ca România să dispună de o economie modernă, în pas cu cerințele înalte ale epocii, un nou impuls însuflețitor spre noi succese, a întărit hotărîrea comună de a acționa cu și mai multă dăruire pentru îndeplinirea politicii partidului, pentru înălțarea României pe culmile civilizației și ale prosperității.

Republica — un cer curat,

Vom înfăptui mai mult, mai bine, mai repede!

Lăsând deoparte cu bună știință și nu pentru mult timp datele statisticii vom spune cu necesară mândrie patriotică și cu entuziasm că astăzi în România situația unui număr majoritar de familii cu doi copii este, sintetic, următoarea: soțul lucrează ca muncitor, cel mai adesea, de înaltă calificare, inginer, militar sau constructor; soția este muncitoare sau profesoară, cooperatoare sau asistentă medicală; copilul cel mic are loc asigurat la creșă sau la grădiniță; cel mare urmează cursurile școlii pe care o dorește, în limba maternă, care poate fi română, maghiară, germană, sîrbă. Familia stă într-un apartament proprietate de stat sau personală și are sau poate să-și cumpere în cițiva ani autoturism. Este o imagine deloc idilică, fiindcă noi ne referim la o familie de oameni harnici, la toți acei oameni mulți și buni, la oamenii care fac țara și care luptă pentru transpunerea în viață a politicii Partidului Comunist Român, întreaga lor comportare moral-socială fiind subordonată scopurilor politicii generale a partidului și poporului — ajungerea României la nivelul țărilor dezvoltate.

Drumul parcurs în acești 31 de ani este unul de luptă și muncă, de fidelitate față de principiile fundamentale ale marxism-leninismului și aplicarea, dezvoltarea și perfecționarea lor în funcție de condițiile date ale României și ale poporului ei, de atașament deplin al tuturor oamenilor muncii față de politica partidului. Anii de după Congresul al IX-lea al partidului — eveniment de importanță epocală în viața

întregii țări — au însemnat o dezvoltare fără precedent a forțelor de producție, consolidarea și perfecționarea relațiilor de producție. Toate acestea într-un efort continuu de adîncire a democrației socialiste, de participare tot mai largă la actul democrației românești, cu tot mai mare putere de decizie a oamenilor muncii în toate compartimentele vieții materiale, sociale și spirituale. Să nu ne ferim însă să apelăm la statistică. Avînd în vedere că ritmul de dezvoltare antebelic al României era de 4 la sută și mai avînd în vedere că în 1990 producția industrială a României va fi de 100 de ori mai mare decît în 1950, ar rezulta că — dacă s-ar fi păstrat cadența dinainte de război — ne-ar fi trebuit 150 de ani ca să ajungem la ritmul pe care-l vom avea peste 12 ani. Faptul că am cîștigat aproape 150 de ani în drumul spre bunăstare dovedește justetea liniei generale a partidului, dovedește că acest popor are capacitatea nelimitată pe calea muncii, pe calea progresului și civilizației. Acest ritm uriaș de dezvoltare nu se înfăptuiește numai cu gîndul perspectivei, ci și însuflețit de realizările și binefacerile prezentului. Vrem să spunem că sintem de-acum beneficiarii muncii și efortului nostru. Neuitînd nici o clipă de unde am pornit — țara cu o industrie practic în formare, cu o agricultură lipsită de virtuți tehnice, țara puternic afectată de distrugerile războiului — constatăm și ne bucurăm astăzi de unele realizări de convingător prestigiu. Față-n față cu faptul că reprezentăm 0,17 la sută din suprafața lumii și 0,53 la sută din populație nu se poate să nu remarcăm că realizăm 1,1—1,2 din producția industrială mondială, sau pe unele ramuri, astfel: circa unu la sută energie electrică; 1,1 la sută televizoare; 1,7 la sută oțel; aproape 2 la sută fibre și fibre

sintetice, ciment 1,8 la sută. La unele produse, porumb, griu, cartofi, ne situăm între primele 10 țări în privința producției ce revine pe locuitor. Nu ar fi fost posibile aceste lucruri dacă, încă din primii ani de după război, Partidul Comunist Român, pe baza studierii condițiilor țării, n-ar fi stabilit direcțiile esențiale de dezvoltare a economiei, ale progresului ei avînd ca obiectiv major crearea unei puternice baze industriale și valorificarea superioară a resurselor materiale ale țării. Această politică rațională și consecventă capătă în condițiile acestor ani, cînd economia mondială este bîntuită de instabilitate și crize economice, semnificații profunde: astfel, în acești trei ani ai actualului cincinal ritmul mediu anual de dezvoltare a României este de 11,2 la sută, unul din cele mai mari pe plan industrial. În ani puțini, patria noastră va ajunge la nivelul țărilor cu dezvoltare medie. Aceasta pentru că la timpul potrivit partidul nostru a respins cu fermitate concepțiile care îndemnau la creșterea nivelului de trai consumîndu-se din venitul național ea și cînd dezvoltarea României ar fi o sarcină exclusivă a generațiilor viitoare. Nimic mai fals! Mai mult decît atît, în ultimul deceniu rata acumulării a crescut în țara noastră de la 25 la sută la 33—34 la sută, nivel ce se va menține și în cincinalul pe care-l trăim. Aceasta înseamnă concret grija partidului, a cîrmaciului său, tovarășul Nicolae Ceaușescu, față de destinul țării, față de viitorul ei. Aceste idei sînt strălucit sintetizate de cuvintele secretarului general al partidului: „În fața națiunii apar momente unice, hotărîtoare pentru destinul și viitorul său. Astăzi trăim momentul de care depinde locul pe care îl va avea România socialistă în marea familie a țărilor socialiste, a tuturor națiunilor lumii... Orice reducere a acumu-

lărilor, orice slăbire a ritmului de dezvoltare în condițiile actualei revoluții tehnico-științifice nu pot decît să condamnă națiunea noastră la înapoiere pentru o lungă perioadă de timp, să pună în pericol atît prezentul, cît și viitorul poporului”. Investițiile actualului cincinal, circa 1 000 miliarde lei, sînt și trebuie folosite în continuare sub semnul obiectivului fundamental stabilit de Conferința Națională a partidului „Să transformăm acumulările cantitative într-o calitate nouă, superioară”.

Scopul acestor uriașe investiții, al muncii responsabile și avîntate a fiecărui om al muncii este creșterea bunăstării materiale și spirituale a poporului, fără deosebire de naționalitate, indiferent de județul în care domiciliază. În sprijinul tabloului nostru inițial — familie cu 2 copii — aducem, în chip firesc, în finalul materialului nostru următoarele date: aproape jumătate din populația țării locuiește în orașe, iar mai bine de 2/3 din populația țării stă în case noi; peste 1 000 000 de apartamente se vor construi în acest cincinal și 1 300 000 în următorul. Se prevede ca anul viitor să beneficieze de reducerea săptămînii de lucru circa 60 la sută din personalul muncitor al țării; pe ansamblul cincinalului în care ne aflăm retribuția reală va crește cu 32 la sută față de 20 la sută cit s-a prevăzut. Poate mai important decît toate este faptul că poporul nostru vrea pace și înțelegere cu toate popoarele lumii. Pace pentru tot ceea ce am înfăptuit în acest timp de peste trei decenii și pentru tot ceea ce vom mai înfăptui. Mereu mai mult, mai bine, pentru fericirea noastră și a copiilor noștri.

EUGEN SAVU ■

Designerii, creatori de frumos în primul plan al luptei pentru nou

Într-un atelier al Catedrei de forme industriale din cadrul Institutului de arte plastice din București pun întrebări despre un merit mai ascuns, mai neobservat, pe nedrept mai neobservat, al designului: economicitatea pe care o implică, pe care o aduce, pe care ne-o poate dărui. „Dărui” e un fel de a spune, pentru că ea e plătită cu valuta forte a inteligenței, a imaginației, a rafinamentului estetic, a profesionalismului. Îmi răspund, completîndu-se, arhitectul Ioan Popa și arhitectul Vlad Calboreanu, amîndoi dascăli universitari de design, amîndoi artiști cu gîndire științifică.

— Vă propun să începem cu alfa: cum se pot face — prin design — economii de materii prime și de energie?

— Pe două căi: prin înlocuirea materialelor deficitare sau costisitoare; și, în al doilea rînd, prin reducerea cantităților înglobate într-un anume produs, anume obiect. Înlocuim, mai ales, metalul și lemnul cu materiale plastice, care-s mai ieftine.

— Profanii vă bănuie că doar dați chip frumos unor obiecte, unor unelte prozaice.

— Știm și ne doare părerea aceasta greșită. Adevărul e că noi înțelegem designul, ne înțelegem profesia și menirea, nu doar la nivelul formei, ci și la acela al structurii. Rostul nostru este remodelarea structurală, totală, a unui obiect.

— Ca să fim înțeleși, trebuie spus că, de fiecare dată, noi începem punînd în discuție însăși existența obiectului. Merită să existe sau nu? E moral să existe sau nu?

— Dați-mi, vă rog, un exemplu de obiect pentru care ar fi fost imoral să vă risipiți, acum, ultracalificarea?

— Mi se pare imoral să fac grafică publicitară, reclamă, pentru un nou ceas de damă; sau să concep o sticlă nouă, mai frumoasă, pentru țuică; sau un ambalaj pentru obiecte deja ambalate, deci ambalaj pentru ambalaj; și altele, și altele, cînd nevoile noastre stringente aparțin cu totul altor domenii. De aceea designul poate începe și e moral să înceapă, uneori, cu un refuz.

— Să nu ne bănuim că — din rutină — începem un studiu cu problema necesității reale. Designul deocamdată n-are timp de cutiute de pudră sau de zmeie sofisticate. Prin design noi avem datoria să răspundem, să acoperim nevoile reale de azi, ale omului de la noi. Iată de ce ne simțim chemați de industrie.

— Și industria chiar vă cheamă?

— N-am prea fost chemați, n-am prea fost căutați.

— Nu s-a crezut în economicitatea designului.

— Asta a fost! Dar acum? Cum stau lucrurile acum?

— Am reușit să generăm interes. Chiar azi oamenii din conducerea unei întreprinderi ne-au rugat să încheiem un contract. Dar nu putem uita că a fost o vreme a unei opacități cu privire la design. Puțini directori de întreprinderi te lăsau să treci peste specialiștii lor.

— Ne lăsau, cel mult, să intervenim la coaja lucrurilor, a utilajelor. Miezul, interiorul, socoteau că este, în exclusivitate,

tate, domeniul inginerilor, la rîndul lor foarte specializați. Cu timpul însă am reușit să dovedim că, venind cu un alt punct de vedere, puteam să depășim un subiectivism și să aducem îmbunătățiri unor repere, unor structuri, care se credea că-s de neșchimbabil. Și așa, am ajuns în situația, de bucurie profesională și de rentabilitate profesională, că industria ne solicită.

— Avem obligația morală să relevăm înțelegerea și ajutorul concret, inclusiv cel bănesc, pe care ni l-a acordat, întotdeauna, C.N.S.T.

— C.N.S.T. ne-a dat mult mai mult decît bani: ne-a dat încredere, miră liberă.

— În meseria dumneavoastră, mai exact spus ar fi: minte liberă! Și acum, cînd aveți încredere, solicitări și contracte, ce faceți, concret, pentru economicitatea muncii dumneavoastră?

— Să începem cu un paradox! Am determinat economii mari tocmai acolo unde tehnologiile erau mai dificile. Mă refer la partenerii noștri care produc în serii mari. Intervenția noastră producea pentru un singur produs o economie foarte mică, să spunem, exagerînd, o reducere de un milimetru pătrat de metal la un anume reper; numai că acel milimetru, înmulțit cu o sută de mii, cit, să spunem, era seria, însemna o economie de o sută de mii de milimetri pătrați de metal.

— Cu ce parteneri și la ce produse de serii mari lucrați?

— Am terminat studiul privind linia stilistică a caroseriei viitoarelor noastre tractoare. Studiul a fost acceptat, și acum, la Brașov, se lucrează la prototip.

— În esență, ce-ați făcut?

— O cabină ergonomică în care conducătorul să muncească fără efort, în poziții sănătoase, din care să aibă vizibilitate maximă. Cabina va fi un loc de muncă pe un tractor, nu un tractor cu un loc de muncă.

— Ați umblat și înăuntrul lui?

— Am umblat. Rezervorul va fi și acoperiș de protecție al motorului, apoi numărul operațiilor...

— Iertați-mă, prea intrăm în amănunte. De data aceasta să ne rezumăm la subiectul pe care ni l-am propus: economiile de materiale.

— Am determinat o reducere de 12 la sută a metalului cuprins în caroseria viitorului tractor.

— Economii am obținut și în proiectarea bordului autoturismului „ARO”, model 1979, model acceptat și, firește, urmînd a fi realizat tot în serie mare.

— Dar produse cu viitor de serie mică și economicitate mare n-ați făcut?

— Ba da. De pildă instalația de nitrurare ionică, pentru I.F.T.A.R.-Măgurcle; și S.I.D.M., adică Sistemul de introducere de date cu minicalculator, care va fi fabricat în premieră la Institutul tehnic de calcul și întreprinderea de echipamente periferice. La S.I.D.M. 100, 28 de studenți ai noștri au făcut 28 de variante; pupitrul de comandă a fost redus la dimensiuni absolute economice dar și ergonomice; am folosit material plastic în proporție de vreo 70 la sută. După avizarea proiectului am continuat să aducem îmbunătățiri, cu toate că nu mai aveam obligații contractuale.

— Deci: construcție de mașini și tehnică de calcul. Mai lucrați și în alte domenii?

— Mobilier și ambalaje pentru medicamente.

— În '77, comerțul nu contractase cu întreprinderile producătoare de mobilier decît 4 obiecte pentru copii. Din proprie inițiativă am imaginat — din sisteme alcătuite cu elemente puține și cu îmbinare tipică — scaune, măsuțe, rafturi, balansoare și altele vreo opt în total, mobile pe care, potrivit unui catalog cu indicații, fiecare cumpărător și le tot poate transforma, după evoluția copilului, a cerințelor vârstei lui, dintr-una într-alta. Sînt

elemente simple, nepretențioase, care se pot transporta și depozita desfacute.

— Revin, la tema discuției noastre: obiectele acestea cu atîtea merite au și harul economicității?

— Le-am făcut din trei feluri de resurse materiale secundare de lemn: din bucăți de 0,50 centimetri lungime care se tocău, transformîndu-se în PAL; din bucăți mai mici de 0,50 centimetri, lemne care se vindeau populației și centralelor termice pentru foc; și din bucăți de dimensiuni combinate.

— Economie de metal am mai făcut eliminînd și suruburile. Încheierile se fac printr-un sistem original, un soi de nod marinăresc făcut însă din lemne.

— Le-ați făcut pentru că ați fost convinși, ca să folosesc ideea și formularea dumneavoastră, că sînt obiecte morale?

— Morale, bineînțeles! Sînt necesare pentru copii. Iar structurile psihologice ale copiilor, inclusiv cu privire la mobilier, știut este, se formează pînă la patru ani.

— Toate bune, dar în ce fază vă aflați cu valorificarea acestor idei?

— În faza de muncă de convingere. Centralele producătoare le-au primit cu bunăvoință. Însă încă nu știm ce vor spune reprezentanții comerțului.

— Oricum, dincolo de un contract încheiat sau nu, esențial mi se pare că s-a născut și se dezvoltă o relație: aceea a producătorilor cu dumneavoastră, designerii.

— Aveți dreptate și este o mare bucurie pentru noi cînd, de pildă, întreprinderea de mare prestigiu care e „Semănătoare” ne-a propus un contract pentru remodelarea totală a unei combine.

— Și totuși integrarea învățămîntului cu producția, contractele acestea care vă creează obligații instructivă meta-strict-pedagogice, obligații în plus, nu vă și ne-mulțumesc?

— Muncim mai mult, dar avem satisfacții mai mari. Ne facem profesia la altă scară. Pînă nu demult puteam proiecta cel mult o nouă carcasă de telefon. Acum, mulțumită contractelor cu mari întreprinderi productive, avem accesul la informații asupra unor produse industriale esențiale, de anvergură, de mare importanță economică. Munca noastră a dobîndit — și concret — dimensiunea economicității.

— Apoi nu trebuie uitat că noi — în învățămîntul de design — facem, acum, tradiție! E un mare rost pedagogic.

— Și sperăm să se realizeze cît mai curînd și etapa aceasta: întreprinderile nu numai să ne solicite contracte pentru muncă de design, ci să solicite și cifre de școlarizare la institutul nostru, prin care să li se asigure cadre de designeri în propriile lor scheme de personal.

— Îmi îngădui să închei convorbirea noastră cu o concluzie optimistă, bazată pe înșeși faptele pe care mi le-ați relatat: există de acum un început concret — fapte și atitudini și relații — care denotă că lucrurile sînt pornite pe calea cea bună, că designul va ajunge să-și aducă optim aportul, pe căile sale specifice, la efortul general de a obține cît mai multe și mai bune produse din materii prime cît mai reduse; și că, totodată, designerii își vor afla locul și prețuirea pe care — și din punctul de vedere al economicității și rentabilității muncii și creației dumnealor — o merită. Ziaristul din mine s-ar bucura dacă, la acest început de an, vorbele i-ar fi binecuvîntate.

I. NICOLAE ■

În acest număr, fotografii semnate de A. MIHAILOPOL ■

Legea ne apără: s-o cunoaștem, s-o respectăm!

Expertiza — un instrument al adevărului sau o competiție a experților ?

Inainte de anchetă

Alexandra Groza, în vîrstă de 23 de ani, absolventă de liceu, căsătorită, mama unei fetițe, este încadrată de întreprinderea de cinescoape București în funcția de casieră. După cum este obiceiul, i se încredințează și gestiunea C.A.R., Crucea Roșie și bilete de odihnă. Era primul ei serviciu. Soțul Alexandrei Groza își continuă studiile, în ultimul an.

După un an și câteva luni de serviciu, controalele și expertizele contabile îi găsesc un minus în gestiunea C.A.R. Ca urmare, Alexandra Groza este arestată. Soțul ei o părăsește și ia și copilul. După un an și zece luni de detenție A.G. este eliberată în urma deciziei Tribunalului Capitalei. Dar situația ei continuă să rămână neclară, din motivele despre care vom vorbi în continuare.

1. Inceputul anchetei : octombrie 1973

Primul proces verbal intermediar datat din 18 martie 1974 și este semnat de economiștii Nicolae Grigoriu și Ioan Carmen. Alexandra Groza, casieră la întreprinderea de cinescoape București, este învinuită de un prejudiciu în valoare de 42.956 lei.

Ultima expertiză contabilă este efectuată în iulie 1978, cînd expertul Vasile Nicolau stabilește un prejudiciu de 20.188 lei. Pe parcurs, expertul Ștefan Cazangiu descoperă că Alexandra Groza n-a furat nici un leu; mai mult, întreprinderea îi este datoră cu câteva mii lei; experții Ion Stoian, Nicolae Ion și Constantin Dragomir verifică parțial activitatea Alexandrei Groza și nu găsesc nici un prejudiciu material; alte suplimente de expertiză se contrazic între ele.

Declarația expertului Vasile Nicolau

Un raport de expertiză trebuie să fie clar, concret, obiectiv, să fie întocmit fără patimă, fără etichetări, să exprime faptele, și numai faptele. Expertul constată fapta, nici nu o incriminează, nici nu o justifică, imparțial, sobru, cinstit.

Malițiozitate sau umor ?

După cinci ani de la petrecerea faptelor, în 1978, expertul Vasile Nicolau menționează: „Dacă tovarășa Alexandra Groza poate să demonstreze că mai sînt în acete de casă din 1973 și alte chitanțe, decît cele înregistrate de la filele 236 și 240 din volumul II, atunci expertiza de față își poate modifica concluziile cu privire la cele cinci bucăți bilete rămase neînregistrate“.

La rîndul lui, expertul Ștefan Cazangiu

„Acesta a fost mobilul — moral și real — care a condus-o la modificarea fișei personale de împrumut, făcînd ca debitul de lei 4.500 să apară lichidat formal. Știînd de aceste lipsuri la casa C.A.R., pe care le acoperise superficial și oricînd putea fi descoperite la un control cit de sumar, nu a găsit nici o altă soluție decît să obțină urgent un împrumut de 8.000 lei.“

Economiștii Ioan Carmen și Nicolae Grigoriu.

„Metodele utilizate de Groza Alexandra, principala vinovată în producerea pagubelor, sînt cele clasice și anume“...

Prima observație

Din tonul și subtonul acestor afirmații se pot deduce suficient de explicit sentimentele celor patru experți față de omul ale cărui fapte le-au cercetat.

2. Intre ei, experții

Ștefan Cazangiu

„Nu am făcut aprecieri în ceea ce privește calitatea sub orice critică a procesului verbal; deși era cazul s-o fac. Nu am făcut aprecieri în ceea ce privește competența profesională a organelor de control (economiștii Ioan Carmen și Nicolae Grigoriu — n.n.) deși în procesul verbal sînt înscrise constatări care dovedesc lipsa de cunoștințe elementare din punct de vedere profesional. Nu am apreciat că au fost de rea-credință organele de control, deși ar fi fost cazul, abateri care constituie infracțiuni și lezază codul penal.“ După ce ați avut răbdarea să citiți pînă la capăt toate acestea, mai analizați, încă o dată, toate palidele mele constatări, și nu aprecieri, mai pot supăra organele de control...“

Vasile Nicolau

„Raportul de expertiză Ion Stoian omite să vadă intenția verificatorilor de la C.M.S. (Nicolae Grigoriu, Ioan Carmen — n.n.), care este de fapt cea corectă... „Raportele de expertiză la care se referă în apărare inculpată (ale lui Ștefan Cazangiu, Ion Stoian, Ion Nicolae, Constantin Dragomir — n.n.) s-a demonstrat de subsemnatul că sînt pornite de la premise greșite și că ele nu reflectă realitatea“.

Ioan Carmen și Nicolae Grigoriu

Din raportul expertului Ștefan Cazangiu reiese că a discutat cu mai mulți membri din conducerea întreprinderii. În

realitate n-a discutat decît cu Munteanu Grigore și Alexandra Groza. Raportul său este alcătuit mai ales pe declarațiile Alexandrei Groza...

A doua observație

Treptat, în cinci ani, străduindu-se să explice prejudiciul de 42.956 lei, experții uită de unde au pornit și ce-au dorit să demonstreze, Alexandra Groza nu mai e decît un motiv secundar, în prim plan fiind dorința de a-și susține fiecare dreptatea în raport cu argumentele celuilalt, pozițiile devin partizane, pățimașe și desigur judecătorii nu mai înțeleg nimic.

3. DE PILDA

Insușirea frauduloasă a 3.000 lei

Ștefan Cazangiu susține: Contabila i-a transmis Alexandrei Groza cifra de încasări contribuții C.A.R. pe luna în curs în mod greșit: 33.000 lei în loc de 30.000 lei. Această sumă a fost luată ca bază pentru discutarea împrumuturilor viitoare. A. G. a emis chitanțele pentru cei ce fuseseră aprobați să capete împrumut din suma de 33.000 lei, a decontat la bancă scriptic numai, decît nu în numerar, 33.000 lei și a ridicat de la bancă, tot scriptic, 33.000 lei, conform unui prost obicei. Astfel n-a observat greșeala. Cînd s-a împartă banii la cei în drept a observat că nu-i ajung 3.000 lei. Fiîndcă Nicolina Constantin era în concediu nu i-a mai înminat această sumă, urmînd să rezolve situația cînd s-or mai limpezi lucrurile... Chitanțele fuseseră însă întocmite și fiîndcă nu știa cum se vor descurca lucrurile n-a rupt-o pe cea a lui N. C.

Vasile Nicolau

Comitetul aprobă un împrumut pentru Nicolina Constantin de 3.000 lei. Se ordonă căzarea la casă, dar suma nu se achită lui N. C., ci se încasează de către Alexandra Groza. Aceasta susține că a depus cei 3.000 lei la C.E.C. Dacă i-a depus la C.E.C., după cum afirmă, aceasta pare îndoielnic. Este adevărat că la 12 iulie a depus la C.E.C. mai mult cu 3.000 lei, dar nu individualizează suma pe numele Nicolinei Constantin...

Alte inadvertențe

Hotărîrea instanței de fond este casată de Tribunalul municipiului București tocmai în vederea precizării de către experți a naturii fraudei urmare căreia Alexandra Groza modifică evidența în sensul că ea nu mai apare cu nici o datorie la C.A.R. (4.500 lei) în vederea obținerii unui nou împrumut de 8.000 lei. Ștefan Cazangiu susține că Alexandra Groza „necontabilizînd modificarea pe sintetic“, soldul nu s-a diminuat în realitate, ea urmînd să continue plata ratelor și nu a produs în acest fel nici o pagubă materială în gestiunea C.A.R. Vasile Nicolau, dimpotrivă, consideră că în conjunctura neregulilor care erau atunci în contabilitatea C.A.R. era posibil ca modificările făcute în fișă să treacă neobservate... Verificarea făcută de economiștii Ioan Carmen și Nicolae Grigoriu „a făcut să se descopere cu un ceas mai devreme abateri care altfel s-ar fi perpetuat multă vreme în viitor și care puteau sau nu puteau să fie descoperite (s.n.). Cum scopul fundamental al acestor două ultime expertize a fost tocmai lămurirea acestui punct, lăsăm la aprecierea cititorului dacă el a fost sau nu lămurit.“

A treia observație

O întărește de fapt pe prima și anume că experții au pierdut pe parcurs esența menirii lor de dragul spiritului justițiar, autoritar și absolut. Adîncit în propria-i logică abstractă, Ștefan Cazangiu, în dorința de a fi autorul unui act de justiție și de a o vedea pe Alexandra Groza în totalitate exonerată de vină, minimalizează chiar măsliuirea evidenței contabile justificînd-o prin mobilul ei: dorința de a se achita de niște datorii de care nu se făcea vinovată, dar care trebuiau achitate. Alexandra Groza e mult mai simplă și mai firească în nenorocirea ei. Spune: Eram în al doilea an al meu de serviciu, soțul terminase facultatea, aveam un copil mic și obținusem o garsonieră pe care voiam s-o fac frumoasă și plăcută. În acest scop am făcut acest împrumut grăbit. Nu bănuiam că soțul mă va părăsi la prima amenințare a vieții... Este de asemenea ciudată următoarea remarcă din raportul de expertiză al lui Vasile Nicolau: Expertiza de față, vîzînd obiectivele fixate, a procedat la examinarea actelor din cele șapte dosare ale anchetei, a luat contact cu inculpată pentru a-și prezenta argumentele în apărare, cu întreprinderea de cinescoape, pentru a culege elementele necesare pentru determinarea realităților... Intrucît expertul n-a luat legătura cu Alexandra Groza rămîne întrebarea dacă raportul de expertiză a fost întocmit și abia după aceea cercetate faptele și circumstanțele sau pur și simplu expertul spune un neadevăr și dacă spune un neadevăr atît de important cum am mai putea crede în celelalte adevăruri ale sale ?

4. Ultimele observații

Mai ciudat decît orice însă este faptul că între raportul de expertiză al lui Vasile Nicolau, care stabilește un prejudiciu în seama Alexandrei Groza de 20.188 lei, al economiștilor Ioan Carmen și Nicolae Grigoriu cu prejudiciu de 42.956 lei și al lui Ștefan Cazangiu care afirmă că nu a fost furat nici un leu, ba chiar întreprinderea îi este datoră învinuindu-l, între toate aceste rapoarte nu există nici o deosebire, dacă facem abstracție de unele detalii nesemnificative. Primele două rapoarte arată că învinuita a făcut împrumuturi C.A.R. pe alte nume. Comite chiar și un fals într-unul din cazuri. A plătit mai puțin decît suma înscrisă în aprobare și apoi a modificat chitanțele în defavoarea membrilor C.A.R., a pierdut mai multe bilete de odihnă și tratament și a întîrziat depunerea sumelor încasate pe biletele celelalte, a eliberat chitanțe fără copie etc. Cu mici nepotriviri, Ștefan Cazangiu nu negă nici una dintre aceste învinuiri, le recunoaște deschis. Deosebirea dintre rapoarte se ivește numai cînd primele două se străduiesc să dovedească fără probe că Alexandra Groza și-ar fi însușit sumele rezultate din operațiile necorecte, iar Ștefan Cazangiu, tot fără probe, se căznelște printr-o pe cit de interesantă ipoteză tot pe atît de stufoasă și greoaie să demonstreze că Alexandra Groza este mai nevinovată decît Dreyfus. Din această luptă, situată cu mult în afara competențelor experților, s-au intrupat șapte volume de vorbărie, s-au scris mai multe sute de pagini, timp de cinci ani în care un om așteaptă să i se elibereze permisul pentru viața socială de mîine, chiar și pentru viața lui de familie. În viața ei, Alexandra Groza

a muncit un singur an și câteva luni, n-a apucat mai mult și tocmai în acest prim an de muncă i s-au dat fără nici un sprijin din afară gestiuni și răspunderi pentru care nu avea nici o calificare. A creat un haos în jurul ei și nimeni nu contestă. Aș cita aici pe unul dintre oamenii cu o gîndire profundă și limpede, Florin Dimitriu, procuror șef adjunct al Capitalei, care spune că o ștersătură nu e decît o ștersătură, pînă cînd nu ajungem să știm ce a însemnat ea cu adevărat și după ce ajungem să știm cu adevărat ce a însemnat ea, s-o și dovedim. Or, acest lucru nu este de competența experților, ci a organelor de anchetă. Depășindu-și competența, fotografierea contabilă a unei realități numai de ei posibil să fie văzută, experții s-au incilcit în considerații, în propriile lor sisteme de logică, certîndu-se pe sute de pagini ca să ajungă în final aproximativ la același rezultat, fiîndcă Biroul de expertize contabile din Consiliul popular municipal, această cumpănă a veridicității juridice, reține ca prejudiciu în sarcina Alexandrei Groza următoarele sume: din prima expertiză, 717 lei. Din a doua expertiză, 990 lei. Din a treia expertiză 4.909 lei. În ce privește prejudiciul de 15.279 stabilit de ultima expertiză, se spune în nota Biroului de expertize, intrucît expertul se bazează pe declarațiile aflate la dosar, lăsăm la aprecierea organului de anchetă să hotărască dacă întrunește condițiile răspunderii materiale.

Pînă la 42.000 lei drumul e lung și pavat cu tot felul de lucruri.

ION CRISTIAN

Rubrică realizată cu sprijinul Procuraturii generale

Cițiva naivi în tihna naivității lor

La 50 de ani de la apariția celebrului „Dowăspre scaunc“, roman satiric și de aventuri, al nu mai puțin celebrilor Ilif și Petrov, „În orașul X, capitală de județ...“ s-au petrecut niște lucruri de tot hazul scoase parcă din cartea marelui maestru al combinațiilor, Orașul X se numește Alexandria. Tot capitală de județ, cu oameni muncitori, cinstiti și responsabili. Dacă urbea X era un oraș în care nu se întimpla nimic, aici la Alexandria de la primul pînă la ultimul om se muncește după cum spuneam, cu toții fiind angrenați în efortul general de mai bine. De o viață lîhnită s-ar fi putut vorbi doar în cazul citorva lucrători ai C.A.P. „7 Noiembrie“. Tihniță, pînă cînd în ziua de 27 noiembrie pe la orele 15 s-au trezit cu următoarea :

NOTĂ TELEFONICĂ
Către,
C.A.P. Alexandria

Conform Deciziei Direcției generale a serviciului mecanizare din M.A.I.A., nr. 1.141/27.11.1978, veți trimite de urgență un tractorist pentru a ridica un tractor U-650 M Super. Tractorul are la bord 143 de ore. Delegatul nu va primi alt tractor decît tractorul cu seria nr. 2218403. Totodată delegatul va avea asupra lui suma de 6.234 lei. La sosirea tractorului în C.A.P. veți trimite de urgență un proces verbal central de mecanizare din M.A.I.A., către tovarășul inginer Neagu. Delegatul se va prezenta la autobaza Alexandria unde va întreba de tovarășul Cornel Corlătescu. În cazul că va trebuie și remorcă, se va anunța delegatul județului Dolj, Corne Corlătescu, să dea o remorcă din cota Craiovei. Delegatul va mai avea asupra lui ordin de deplasare și adresă către Stațiunea experimentală Băneasa.

Conform cu originalul
ss. (indescifrabil)

Li se oferea un tractor modern și ieftin. Cum puteau să scape un asemenea chilipir. Nimănul nu i s-a părut ceva bățător la ochi. Președintele C.A.P. a pornit la treabă cu oarecare febrilitate. A strîns banii cum a putut. Casiera Magdalena Moise a dat 2.240, că mai mulți n-au avut, și restul de 4.000 i-a pus la dispoziție un cooperativist mai înșărit — magazinerul Tudor Dumitru. În ziua de 28 noiembrie, în jurul prînzului, președintele a chemat cițiva tractoriști să le spună că au de primit un tractor pe care, de fapt, nu-l ceruseră, de la București și i-a întrebă care dintre ei vrea să meargă să-l aducă. În cele din urmă președintele a hotărît să meargă tractoriștii rușierii Nicolae Stănilă și Marin Olteanu, domiciliu în Alexandria, str. Proletari numerle 158 și respectiv 42 bis, întocmîndu-se nota de comandă și ordin de deplasare pentru fiecare în trei exemplare. Banii procurați pentru achitarea contravalorii tractorului, puși într-un plic de culoare albastră, i-au fost înmințați tractoriștilor Olteanu în prezenta șefului contabil Florica Burcică și a președintelui Toma Lazăr Florian.

În temeiul notei telefonice, au urcat în ARO și au pornit spre Autobaza I.T.A. Alexandria următorii: Toma Lazăr, Marin Olteanu și Nicolae Stănilă, în frunte cu conducătorul auto Trifu Dumitru. Ajunși la I.T.A. s-au întîlnit cu un individ, care vîzînd emblema C.A.P. s-a apropiat de ei, prezentîndu-se sub numele de Cirlătescu sau Corlătescu, delegatul județului Dolj, apoi a întrebă, dacă mai era nevoie, de nu sint cumva de la C.A.P. „7 Noiembrie“. lucru ce s-a confirmat imediat. După alte relatări, cetățeanul s-ar fi prezentat ca delegat din partea Stațiunii experimentale Băneasa, dar asta, se va ve-

dea, nu mai are nici o importanță. La sediul C.A.P., au discutat împreună cu inginerii Nica Decebal și Alexandru Bădescu posibilitatea achiziționării unei remorci. Cirlătescu a promis cu destulă ușurință și o remorcă, deși se arăta grăbit. Același ARO i-a dus pe toți la domiciliul numitului Marin Olteanu unde au servit vin timp de 15 minute, după care au mers la locuința tov. președinte și acolo tot vin au servit, pînă în jurul orelor 16.00.

În apropierea stației PECCO Ranova au găsit un telefon public care chiar mergea. Eroul nostru, un Ostap Bender contemporan, Cornel Cirlătescu sau cum s-o fi numind, a dat un telefon sau a mîimat doar, unui pretins inginer Neagu. Nu se știe ce au vorbit, dacă au vorbit, cert este că au luat autobuzul spre Gara de Nord pentru a da încă un telefon, de data aceasta la Băneasa, să anunțe sosirea. Pe la jumătatea drumului, Ostap Bender al nostru a cerut acte întocmite pentru procurarea tractorului respectiv, s-a uitat la ele și la delegații de la înălțimea celor 165—170 de centimetri pe care îi avea (adică „știți dumneavoastră“: semnalmente particulare fără) și de la înălțimea cărova îi dădea mina să-i trateze cu oarecare superioritate. A semnat un exemplar al ordinului de deplasare și l-a restituit lui Olteanu, restul de acte le-a băgat în buzunarul hainei cu care era îmbrăcat. A cerut și banii, spunînd că trebuie să meargă repede la casieria Stațiunii experimentale Băneasa să-i depună pentru a merge treaba mai repede, să pună oamenii mina pe tractor și să plece în treaba lor la Alexandria. Și astfel delegația din Alexandria și-a luat adio de la plicul cu cei 6.250 de lei, plic de culoare albastră, un plic normal, și el fără semnalmente particulare.

La Gara de Nord, Ostap Bender părea din ce în ce mai grăbit. Le-a propus să intre pe peronul gării și mai dea un telefon la stațiunea experimentală să vină o mașină de serviciu să-i ia. A vorbit, iar delegații au înțeles cu urechile lor că vine mașina cu numărul 2-B-2436 și că trebuie să aștepte. Au mai așteptat, și la un moment dat marele mediator a zis că merge cu bidonul de 20 de litri de vin la inginerul Neagu acasă și să nu se miște că el vine imediat. Am uitat să spunem că bidonul îl primise pentru el și al lui în semn de prețuire pentru ușurința cu care îi ajută pe norocoșii din Alexandria să facă rost de tractor și remorcă. Cei doi delegați n-au înțeles de ce trebuia să-l dea inginerului Neagu. Poate că era șeful lui, poate că așa se obișnuia prin părțile acelea.

De așteptat au așteptat de la orele 20.00 pînă la două noaptea. Vîzînd că nu mai vine, și-au dat seama că au fost înșelați.

Joi, 29 noiembrie, orele 11, rușieristul Olteanu a îndrăznit să anunțe la sediul cele întimplat. Președintele i-a sfătuit să meargă la M.A.I.A., au mers dar fără folos. Cirlătescu și Neagu nu erau de găsit. Delegații au revenit la Alexandria în seara de 29 noiembrie. A doua zi, împreună cu președintele C.A.P., au plecat din nou la București, la miliția municipiului unde reclamînd fapta au aflat că două tipice și maniere este bănuie un individ din Arad, pe numele său Băbăuț Gheorghe. S-a și dat telefon la miliția Arad, cerîndu-se o fotografie a infractorului pentru identificare. Nu ne îndoiim că în cel mai scurt timp escrocul își va primi pedeapsa. Ne întrebăm ce-i de zis (în orașul X și peste tot unde se petrec asemenea benderisme) desore ușurința cu care pot fi duși de nas o seamă de cetățeni încredințați să păstreze bunurile obștii. Li felicităm de Anul nou sau nu ?

ION PREDOȘANU

Ochi și urechile lumii

Un tonic
la sfârșit de an

Era într-o zi mai proastă a existenței mele pe pământ. Se întâmplă. Se poate întâmpla oricui. Incepusem de cinci ori o năvelă și nu apăruse nimic. Tolstoi căutase zece ani începutul la „Învierea”. Prima frază — a avut răbdare și a găsit-o. Marin Preda îmi spunea odată că el trage mult curaj din această încăpăținare a lui Tolstoi. Eu eram însă într-o zi din aceea cind — după vorba lui Tolstoi însuși — poți avea o durere de dinți la care nici Beethoven nu ajută. Dar nu mă dureau dinții. Nu eram însă nici Tolstoi. Eram negru.

Am luat dicționarul de psihologie al lui Paul Popescu-Neveanu. Foarte bun. Poți afla acolo ce-i cherofobia: stare în care te enervează buna dispoziție a celui alt. Am avut-o de multe ori și n-am știut. Am trecut la doctorii înșiși. Măreți. Am găsit trei — nu mai puțin de trei! — care dau același leac.

Un leac mai important pentru sănătate decât orice exercițiu fizic — susține doctorul Frey de la Stanford University. De cind caut așa ceva. Un leac la fel de important ca vitaminele, ca mincarea sau chiar ca organizarea vacanțelor! — e de părere Scheff, de la Universitatea din California. Un tonic superior oricărei ședințe de masaj sau de relaxare — e de acord King, de la Facultatea de medicină din California. De cind caut asemenea tonice!

Firește, leacul e descris în amănuntele sale: el aduce o stabilizare a pulsațiilor cardiace — ceea ce mă interesează foarte mult, de mic — precum și o relaxare mușchiară, după opinia celuiși Frey. Nu apare nici o scădere a oxigenului în sînge — ceea ce iar e foarte bine, căci un leac care ar diminua oxigenul din sînge sau orunde, m-ar mîhni.

Se merge mai departe, de la fizic la psihic, și se trag binefacerile morale pentru suflet și idei. Doctorul Scheff susține că are loc un miracol, — atât fizic cît și psihic (asta-i din Mazilu?) —, efectele sînt pe o lungă durată făcînd inutil, dacă nu ridiculizîndu-l, orice tratament cu calmante înghițite hap-hap-hap, unul după altul. Alea-s moft. Mărturisesc că am început să vijii. Un ultim amănunt m-a trimis pe pereți: el nu se găsește în nici o farmacie din lume.

Ca să nu vă mai țîn în tensiune — tensiune care... — vă voi spune că acest leac este risul. Risul — zice un al patrulea doctor american, doctorul Ross, în termenii unei fantastice agenții de publicitate — este un medicament instinctiv, sacru, pe care trebuie să-l păstrăm, să-l îngrijim și să-l întretinem. Risul este sănătate garantată. Risul este lupta împotriva adversităților și o asigurare a bunăstării. Risul este o forță. O forță care nu ne costă nimic. Cine ride — adaugă King — își vede viața prelungindu-se. Zilnic — zice Scheff — trebuie să luăm o porție de ris. Trebuie să se înțeleagă, odată pentru totdeauna — și doctorii știu ce-i aia „totdeauna” — cît de important este pentru om de a consacra un spațiu din timpul său, risului. Un spațiu din timp? Și dacă nu pot ride? — am opus o ultimă rezistență, cum mi se întîmpla cînd nu voiam să fac injecții și să iau untură de pește. Ca și atunci, a urmat o replică de neuitat: „Omul incapabil să ridă nu va putea niciodată să-și scadă tensiunea nervoasă; acest stress permanent va aduce o permanentă oboseală cardiacă și mușchiară; toate spaimele, durerile și neliniștile vor rămîne închise în el ca într-o închisoare; acest om nu va scăpa răului; el va merge direct spre moartea rapidă și brutală”.

Am început să rid serios, cu grijă, prudent, atent, precum e cazul cu medicamentele dificile dar hotărîtoare.

RADU COSAȘU ■

P. S. La mulți ani!

Vibrant și inflăcărât apel la unirea eforturilor

pentru pace, securitate și cooperare în întreaga lume

Sesiunea solemnă a Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România, întrunită cu prilejul aniversării a 60 de ani de la crearea statului național unitar român, a hotărît să adreseze parlamentelor și guvernelor tuturor statelor, tuturor popoarelor lumii un apel solemn pentru dezvoltarea cooperării, prieteniei și înțelegerii în vederea accentuării cursului destinderii și consolidării securității internaționale, opririi cursei înarmărilor și trecerii la măsuri concrete de dezarmare, asigurării unei păci trainice pe planeta noastră.

Apreciînd că — în ciuda accentuării complicațiilor și contradicțiilor din lumea actuală — situația internațională nu evoluează spre un război mondial iminent, parlamentul român își exprimă convingerea fermă că stă în puterea popoarelor, a factorilor de conducere ai statelor, a oamenilor de bună-credință, indiferent de convingerile lor filozofice ori religioase, ca — gîndind și acționînd lucid, responsabil — să-și dea mina și să împiedice dezlănțuirea unui nou război mondial, că pot, stă încă în puterea lor să asigure pacea și stabilitatea internațională.

Cursa înarmărilor, se spune în apel, apăsă greu umerii tuturor popoarelor, înveninează atmosfera politică mondială, poartă în sine germele ruperii echilibrului militar și ascuțirii contradicțiilor internaționale. Parlamentele și guvernele tuturor statelor sînt solicitate solemn, în numele existenței, al păcii și bunăstării popoarelor, să curme cursa înarmărilor.

Marea Adunare Națională a Republicii Socialiste România, se spune în continuare, supune atenției parlamentelor și guvernelor lumii propunerea de încheiere a cheltuielilor militare, a efectivelor ar-

mate și a armamentelor la nivelul anului 1968, trecîndu-se apoi la un program de dezarmare într-o largă perspectivă, la aplicarea unui ansamblu de măsuri menite să reducă continuu cursa înarmărilor, să oprească producerea de noi arme, să ducă la fărîmarea unei lumi fără arme și fără războaie.

O importanță deosebită pentru pacea și securitatea continentului european, precizează apelul, ar avea-o adoptarea angajamentului de a nu se mai amplasa noi trupe și armamente pe teritoriile altor state și de a se trece la reducerea treptată și apoi la retragerea tuturor trupelor străine în limitele frontierelor naționale, desființarea bazelor militare de pe teritoriile altor state, încetarea manevrelor militare și a oricăror demonstrații de forță în apropierea frontierelor altor state.

În perspectiva desființării concomitente a Tratatului Nord-Atlantic și a Tratatului de la Varșovia, de o importanță politică deosebită se consideră crearea, între birourile militare, a unei zone în care să nu fie amplasate nici un fel de armate și armamente, unde să nu aibă loc nici un fel de manevre și demonstrații militare.

Un apel solemn este adresat conducătorilor de state, guvernelor și parlamentelor țării membre ale N.A.T.O. să revină asupra hotărîrilor adoptate privind sporirea cheltuielilor militare și să se angajeze efectiv pe calea încetării cursei înarmărilor, a dezangajării militare și dezarmării, a creării unui climat de pace și încredere între state.

Marea Adunare Națională a Republicii Socialiste România, continuă apelul, supune reflecției parlamentelor, guvernelor și popoarelor europene propunerea încheierii unui pact general-european, la care

să la parte toate statele participante la Conferința de la Helsinki, conținînd angajamentul renunțării la forță și la amenințarea cu folosirea forței.

Statele participante la negocierile de la Viena sînt chemate să depună toate eforturile pentru încheierea cit mai curînd a acestor negocieri cu rezultate pozitive.

Parlamentele, guvernele și popoarele continentului sînt chemate să determine împreună ca problemele dezangajării militare și dezarmării în Europa să fie discutate în cadrul general al securității europene, cu participarea tuturor statelor semnatare ale Actului final de la Helsinki, să pregătească temeinic viitoarea reuniune de la Madrid din 1980, pentru ca ea să poată adopta măsuri concrete de intensificare a cooperării economice, de extindere a raporturilor culturale și științifice, precum și în domeniul relațiilor umanitare, să accelereze procesul de transformare a Europei într-un continent al păcii, destinderii și cooperării între națiuni.

Pentru garantarea păcii și securității internaționale se impune să se facă totul pentru ca toate conflictele și stările de încordare dintre state să fie soluționate pe cale politică, prin tratative, să se elimine cu desăvîrsire recurgerea la forță și la amenințarea cu forța în relațiile internaționale. Exprimînd voința de pace și colaborare a poporului român, Marea Adunare Națională a Republicii Socialiste România asigură parlamentele, guvernele și popoarele lumii că va face totul pentru îndeplinirea acestor deziderate fundamentale ale tuturor popoarelor, pentru pacea, prosperitatea și fericirea generațiilor viitoare.

Morala internațională în perspectiva
noii ordini internaționale

Istoria s-a măsurat, se măsoară și se va măsura întotdeauna prin cele trei momente ale timpului: trecut, prezent și viitor; ea poate fi asemănată cu un flux ce curge continuu, într-un singur sens, dar care, ca și acesta, își are convulsivitatea sau clipele sale de răgaz, fluxurile și refluxurile sale.

Secolul nostru, al XX-lea, se înscrie printre cele mai tumultuoase, mai „nervoase”, mai inedite, din cîte a cunoscut istoria, lumea, omenirea. Urmările scindării și reorientării socio-economice, politico-juridice ale lumii, marile conflagrații internaționale, nemaiîntîlnitele revoluționari în științe, în tehnică, în tehnologie, nașterea, multiplicarea și diversificarea unor ramuri de investigație și interpretare a pămîntului și cerului, a micro și macro-universului, punerea, opunerea și compunerea unor idei majore, dificile, angajante în planul relațiilor dintre state, dintre națiuni — constituie tot atîtea coordonate definitorii ale timpului nostru, ale viitorului omenirii, ale încercărilor noastre continente.

Este în afara oricăruui dubiu că epoca pe care o traversează generațiile contemporane, noi totii, aparținînd uneia dintre cele trei structuri economice, socio-politice principale: **capitalistă, socialistă, țări din așa-zisa lume a treia**, din care majoritatea sînt țări în curs de dezvoltare, este cea mai complexă și mai contradictorie. Judecata critică, descărcată de subiectivism asupra travaliului succesului, asupra ciocnirilor și luptelor ai căror purtători sociali au fost generațiile trecute, delimită un contur clar al progresului dobîndit de ele, progres care, dialectic apreciat, constituie premisa urcușului economic, social, politic, tehnico-științific, cultural.

Interesul, declanșat de această dată de una dintre condițiile sine qua non ale progresului actual și viitor — **noua ordine economică și politică mondială** comportă înțelegerea unor reale dificultăți, generate de esența economică, politică, socială a statelor care, vrînd-nevrînd, intră în contact unele cu altele. Nu întîmplător, rezerve mai evidente față de orientările revoluționare și progresiste, care solicită introducerea unor principii noi în ordinea internațională, le manifestă statele imperialiste cărora **vechea ordine**, discriminantă în fond, depășită și juridic și moral, respînsă cu consecvență de statele mici și mijlocii, le garantează nu numai menținerea decalajelor existente, dar chiar adîncirea acestora.

Reafirmînd poziția fermă, activă, novatoare în relațiile internaționale, tovarășul Nicolae Ceaușescu preciza în Expunerea rostită în fața activului central de partid și de stat că în general în lume: „...se afirmă tot mai puternic o politică nouă, de colaborare între state, pe baza deplinei egalități în drepturi, a principiilor independenței și suveranității naționale, a neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc — singura care poate asigura o evoluție democratică a vieții poli-

lice mondiale, raporturi de prietenie și colaborare între toate națiunile, întărirea securității și păcii generale. Este clar că forțele progresiste, revoluționare, țările socialiste trebuie să sprijine această politică, să facă totul pentru impunerea și generalizarea ei pe scară mondială. În ce o privește, România este angajată ferm pe această linie și nu va precepuți nimic aici în viitor pentru instaurarea unei politici noi, cu adevărat echitabile și democratice, în viața internațională”.

Complexitatea raporturilor dintre state, națiuni, organizații pe deplin suverane, independente, interesate cu toate în păstrarea identității lor, interesate într-o concurență reciproc avantajoasă, presupune, pe lângă statoinicirea unor echitabile norme, reguli, valori și impunerea unor tehnici și procedee, a unei modalități practice care să slujească acestor scopuri.

Ordinea internațională mai veche sau mai nouă a fost, este și va fi întotdeauna o consecință a împletirii factorilor de ordine economic, social, politic și juridic. „Osmoza” economic-politic este o legitate în sensul căreia putem să acționăm. De aceea a ignora acest adevăr din indiferent ce rațiuni, înseamnă implicit a cădea pradă unor consecințe dăunătoare cooperării interstatale. Dimpotrivă, prognozarea și soluționarea unei noi ordini internaționale certifică găsirea unei soluții, unei strategii sigure pentru o colaborare conjugată, multilaterală, în interesul tuturor statelor, al idealurilor și năzuințelor popoarelor, al tuturor forțelor progresiste internaționale, al tuturor detașamentelor sindicaliste, muncitorești.

Laboioasă și perseverentă activitate externă desfășurată de partidul și statul nostru, cooperarea activă și multilaterală cu toate statele lumii, în temeiul principiilor deplinei egalități în drepturi, respectului independent și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne, intrajutorării și avantajului reciproc, renunțării la forță și la amenințarea cu forța, respectului dreptului fiecărui popor de a-și hotărî dezvoltarea economică și socială corespunzător voinței sale, fără nici un amestec din afară, al dreptului de a-și făuri o viață liberă, independentă au oferit posibilitatea desprinderii, în decursul anilor, a **cerințelor fundamentale** pe care le presupune și în **temeiul cărora** se poate constitui și afirma o nouă ordine economică și politică internațională.

Pornind de la adevărul că pe plan mondial s-a conturat o evidentă schimbare a raportului de forțe în favoarea forțelor progresiste, că se constată puternica afirmare a sistemului socialist mondial, influența covîrșitoare a mișcării comuniste și muncitorești internaționale, rolul crescînd al noilor state independente din Asia, Africa și America Latină, consecvența afirmare a forței opiniei publice, a popoarelor în soluționarea pasnică a tuturor problemelor de ordin internațional pe de o parte, și existența crizei economice, financiare ce se manifestă în toate sec-

toarele lumii capitaliste, apariția unor puternice contradicții între statele occidentale, laboratorul de gîndire politică românească a formulat și promovat o adevărată doctrină cu privire la semnificația, componentele și metodologia unei noi ordini economice și politice internaționale.

Constelația internațională este expresia unor exemplare determinări ce țîn de esența proceselor, evoluției și revoluției. Nu trebuie să uităm că, așa cum observa președintele Nicolae Ceaușescu „**Raportul mondial de forțe se schimbă cu rapiditate, popoarele își afirmă cu tot mai multă putere voința de a pune capăt politicii imperialiste, colonialiste și neocolonialiste, de forță și dictat, de a fi stăpîne pe bogățiile lor și de a le folosi corespunzător intereselor dezvoltării economico-sociale proprii, ridicării bunăstării lor, întăririi independenței și suveranității naționale**”. În aceste împrejurări noua ordine internațională apare ca soluție internațională capabilă a pune capăt relațiilor de închinătate și de a instaura raporturi noi, de egalitate, de a deschide calea lichidării subdezvoltării, a accelerării progresului țărilor rămase în urmă.

O analiză atentă a situației existente astăzi în lume — sub aspectele ei economice, politice, juridice, tehnico-științifice, culturale, umanitare, instituționale — a condus partidul nostru la concluzia, elaborată într-o adevărată doctrină îndobîncă în documentele programatice ale celui de-al XI-lea Congres al său și în alte materiale oficiale ce au urmat, că actuala stare de lucruri este nu numai nesatisfăcătoare mai ales pentru țările sărace sau mai sărace, dar că prin perpetuarea ei ar duce la un hîiat și mai mare între țările hiperindustrializate și cele paupere, subdezvoltate. Astăzi, țara noastră, în consens cu multe state și națiuni ale lumii, în consens mai mult sau mai puțin evident cu diverse organe și organisme internaționale, consideră că este nu numai necesară dar și posibilă o **nouă ordine internațională** care trebuie să întemeieze și să sprijine cooperarea, concurența și colaborarea dintre toate statele și națiunile. Înțelegem că un sistem complex în care se împletește cerințe de ordin economic cu cele politice, juridice, sociale, instituționale, exigențe atestate și „legitimate” de dreptul și morala internațională, noua ordine apare ca singura soluție menită să corecteze nu numai starea de fapt prezentă ci și să revoluționeze imperios sistemul pentru viitor.

Politic vorbind, cerințele noi ordini mondiale izvorăsc în doctrina politică românească din respectarea neabătută a **independenței și suveranității tuturor statelor**, din egalitatea lor reală, ca subiecte cu drepturi depline și suverane, în întreaga afirmare internă și internațională, din principiul excluderii oricăror discriminări de natură politică, din eradicarea oricăror principii colonialiste sau neocolonialiste rasiste sau neorasiste. Noua ordine mondială cere nu corectarea superficială, „epidermică” a unor cadre instituționale existente, ameliorarea unor mentalități sau concepții caduce și conservatoare, ci ea implică instituirea unor sisteme, adoptarea unor moduri de gîndire și înțelegere capabile a oferi o cu totul altă deschidere, altă atmosferă de contacte în spiritul umanității, civilizației, progresului.

Prof univ. dr. MARIN VOICULESCU ■

Relațiile României cu țările socialiste — relații interstatale exemplare

În Programul Partidului Comunist Român dezbătut și adoptat la cel de al XI-lea Congres este subliniat faptul că „în centrul activității internaționale a României va sta colaborarea cu toate țările socialiste — factor de cea mai mare importanță pentru dezvoltarea socialismului, a țării noastre, ca și a tuturor țărilor socialiste”. O orientare firească, ce derivă din comunitatea de orînduire și ideal, o direcție de acțiune fermă, fără echivoc. O prioritate în planul activității de politică externă desfășurată de partidul și statul nostru, dar care își are forța în interferența cu obiectivele fundamentale pe care și le propune această politică, cu imperati-vele pe care le reclamă: „dezvoltarea socialismului, a țării noastre, ca și a tuturor țărilor socialiste”.

Această opțiune politică majoră este de o mare actualitate și de o importanță — s-ar putea spune, fără exagerare — covârșitoare pentru lumea în care trăim, pentru viitorul umanității. Ea nu reprezintă o construcție teoretică abstractă, rigidă, ci se întemeiază pe cunoaștere și pe analiză. Cunoașterea și analiza schimbărilor care se petrec la scara mondială, desprinderea sensurilor majore care mobilizează în măsură cea mai mare aspirațiile, înștiința și energiile popoarelor și îmbrățișarea, susținerea acestui curs.

Tendința dominantă în viața internațională este, în mod neîndoiește, afirmarea voinței suverane a popoarelor de a trăi în pace, de a-și făuri existența așa cum o doresc, fără nici un amestec din afară. Iar o asemenea tendință izvorăște în mod obiectiv din accentuarea transformărilor revoluționare în viața planetei, este exprimată de trecerea a noi state și popoare pe calea dezvoltării social-economice independente, de manifestarea tot mai accentuată a opțiunii pentru organizarea societății pe baze socialiste. De socialism se leagă aspirația a tot mai multor țări sociale tot mai largi de a lichida ordinea veche, inechitabilă, a dominației celor slabi de către cei puternici, a asupririi națiunilor, precum și speranța instaurării unor relații de deplină egalitate, de respect al suveranității fiecărui stat, de colaborare, solidaritate și prietenie între națiuni. Dintr-o asemenea perspectivă — odată cu creșterea incontestabilă a influenței socialismului asupra evoluției mondiale — o importanță a cărei valoare aproape că nu poate fi exprimată în cuvinte o are, pentru afirmarea socialismului în lume, a superiorității acestui mod de organizare a societății, promovarea între țările socialiste a unor relații de tip nou. Relații întemeiate pe principii și norme care să infirme raporturile de inechitate, de dominație și dictat, de ingerință în treburile altora, atât de păgubitoare pentru omenire în dezvoltarea ei spre prosperitate, spre progresul tuturor națiunilor. „În cadrul colaborării și conlucrării dintre țările socialiste — releva secretarul general al partidului nostru, președintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în Expunerea la ședința solemnă cu prilejul sărbătoririi a șase decenii de la făurirea statului național unitar român — un rol de cea mai mare însemnătate are, fără îndoială, afirmarea tot mai puternică a principiilor de egalitate, respect reciproc și intrajutorare tovarășească ce

trebuie să ofere lumii un model înaintat de raporturi internaționale”.

În această lumină superioritatea orînduirii socialiste, prestigiul țărilor socialiste în lume devin, în esență, nu doar un sumum de principii excepționale, recunoscute ca atare, ci o operă care se realizează practic, care își dovedește eficiența prin valorificarea premiselor obiective pe care le oferă orînduirea socialistă pentru perfecționarea vieții economice, sociale și politice, pentru organizarea conducerii producției, a economiei în general, prin mobilizarea conștientă și autentică a tuturor membrilor societății la efortul comun, prin afirmarea pleneră a personalității umane.

Epoca în care trăim se definește prin anumite trăsături care o diferențiază și o individualizează net de perioade istorice anterioare. Astfel, este foarte important că în acest timp contemporan are loc o dezvoltare a forțelor de producție nemai-întîlnită, legată de cea mai amplă revoluție tehnico-științifică pe care a cunoscut-o vreedată omenirea, de un avînt urias al cunoașterii umane. În acest cadru cit se poate de concret, de material, relațiile de colaborare dintre țările socialiste, bazate pe egalitate și respect reciproc, nu pot avea altă menire decît aceea de a favoriza și stimula progresul economic și social al fiecărei țări, de a contribui la dezvoltarea și propășirea fiecărei națiuni socialiste, de a asigura afirmarea specificului și forței creatoare a fiecărui popor. „Acesta — spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu — este drumul obiectiv al întăririi prieteniei și solidarității între popoare, al apropierii și înțelegerii dintre națiuni, al infaptuirii unei lumi a colaborării și prieteniei, la care au visat timp de secole mințile cele mai luminate ale omenirii, întemeietorii marxism-leninismului”.

Într-o lume extrem de contradictorie și complexă, cum este lumea contemporană, socialismul trebuie deci să-și demonstreze superioritatea față de toate celelalte tipuri de societăți atât ca mod de organizare a societății, cit și ca model nou de relații între țări. În condițiile în care într-o serie de state sînt adoptate măsuri și reforme de organizare a vieții economico-sociale pe baze socialiste, în condițiile în care o serie de țări ce și-au cucerit nu demult independența se pronunță și acționează pentru edificarea noii orînduirii sociale, cînd concepția revoluționară care însuflește aceste procese — socialismul științific — spune că în mod necesar întreaga omenire va ajunge spre socialism, este esențial pentru succesul acestui proces ca fiecare partid, fiecare popor, pornind de la principiile generale ale socialismului științific, să țină seama în dezvoltarea socialistă, de condițiile concrete, specifice fiecărei națiuni. Existența unor condiții istorice și sociale diferite de la țară la țară, a unor tradiții specifice, generează o diversitate de forme și mijloace concrete, deosebite în care se realizează construcția fiecărei societăți, îmbogățind astfel, cu experiențe noi, tezaurul universal al teoriei și practicii revoluționare, al construcției socialiste. În acest punct, trebuie subliniat, ca un factor hotărîtor în evoluția exemplară a relațiilor dintre țările socialiste, importanța respectării dreptului sacru al fiecărui popor de a-și hotărî în mod liber și suveran calea dezvoltării

viitoare, de a trece la socialism pe o cale proprie. Așa după cum „generalul nu există decît în particular, prin particular” — sublinierea aparține lui Lenin — experiența practică, în conformitate cu principii teoretice clare, a demonstrat că nu poate exista un model unic de trecere la socialism, că nu poate fi contrapus un model altui model, că însăși dialectica revoluționară exclude șabloanele, impunerea sau acceptarea necondiționată a unor formule unice de dezvoltare. Tăria unui partid revoluționar, comunist, autoritatea și prestigiul său nu se pot întemeia în fața propriului popor, în fața altor popoare ale planetei, decît prin capacitatea de a rezolva autonom problemele sale, de a găsi soluții prompte și eficiente la o serie de aspecte legate de dezvoltarea economică, socială, umană, de a oferi cadrul etic și condiții echitabile pentru participarea fiecărui cetățean la viața țării, pentru împlinirea personalității fiecărui.

Este firesc, de aceea, ca în condițiile marii diversități de condiții și situații în care acționează partidele comuniste să apară deosebiri de păreri în abordarea sau interpretarea unor procese și fenomene contemporane. În concepția Partidului Comunist Român aceste deosebiri de păreri, eventualele controverse, nu trebuie să afecteze prietenia și solidaritatea țărilor socialiste, unitatea acestora constituind un factor hotărîtor al evoluției progresiste a umanității, o necesitate imperioasă a luptei pentru transformarea revoluționară a lumii. Elementele fundamentale ale acestei unități trebuie să fie comunitatea de orînduire, întemeiată pe concepțiile socialismului științific, promovarea unor relații bazate pe echitate și egalitate socială, concentrarea eforturilor spre perfecționarea societății, spre construcția socialistă. Fiecare partid răspunde pentru activitatea sa în fața propriului popor, a afirmat în nenumărate rânduri conducătorul partidului și statului nostru. Unitatea de țel și de fapt a statelor socialiste impune depășirea divergențelor dintre țările socialiste, soluționarea lor pe calea discuțiilor directe între partide și guverne, pornindu-se de la interesele supreme ale unității și solidarității.

„Raporturile României cu țările socialiste, fără excepție — declara recent tovarășul Nicolae Ceaușescu — se completează într-un ansamblu unitar la baza căruia stă politica noastră principială, fermă și consecventă, îndreptată spre întărirea unității tuturor țărilor socialiste, spre creșterea forței și influenței socialismului în lume”. Dezvoltarea puternică, pe multiple plahuri, a relațiilor țării noastre cu toate țările socialiste — începînd de la schimbările de vizite, contactele și convorbirile cu conducătorii acestora, continuînd cu schimburi de delegații la diferite niveluri, pe probleme diferite, acordurile și înțelegerile existente în numeroase domenii, în general schimbul de experiență în edificarea noii orînduirii — se inscrie în această orientare consecventă a României socialiste de întărire a prieteniei și solidarității țărilor socialiste, contribuie în mod activ la realizarea unor relații de tip nou între țările socialiste, sporește prestigiul socialismului în lume.

DOINA IOVĂNEL ■

În cele 365 de zile ale unui an, pe filele agențiilor de presă vin cotidian sute de informații. Dintre acestea, marile publicații rețin de obicei cîteva zeci: pe cele care aduc în apropierea noastră evenimentele de importanță mondială, pe cele ce ne informază despre evoluții politice în diferite regiuni ale Terrei, pe cele ce conțin decizii și opțiuni de importanță deosebită pentru viața planetei. Există însă în afara acestora și o serie de fapte zilnice ce trec aproape neobservate, fie din cauza conținutului lor local, fie datorită caracterului lor insolit și care, mai ales alături, își au semnificația lor umană, vorbesc despre întâmplări sau preocupări care constituie ceea ce am putea numi în general „conținutul vieții”, indiferent de timpul și spațiul în care se petrec. Cîteva dintre acestea, la sfîrșitul unui an și începutul altuia, ne vor arăta poate un an 1978 „altcumva” decît într-o retrospectivă întocmită după norme și criterii ferme. ● Să menționăm, pentru început, că problema energiei a continuat să mobilizeze în măsură tot mai mare și în 1978 interese și preocupări în direcția unor soluții, care să reprezinte alternative reale la criza energetică, vie și prezentă pe toate coordonatele. De reținut în acest sens rezoluția adoptată la Națiunile Unite, în Adunarea Generală, recomandînd organizarea, în anul 1981, a unei conferințe internaționale — sub egida O.N.U. —

asupra noilor surse de energie. Între acestea, soarele, valurile, căderile de apă, tehnologiile necesare pentru utilizarea lor într-un mod cit mai rațional. ● Pînă atunci însă aflăm, de pildă, că inginerul David Little a fost proclamat drept „inventator al anului” pentru proiectul unei instalații de captare a energiei solare, prezentată la un concurs organizat de televiziunea australiană. Instalația costă numai 30 dolari și are un dispozitiv de urmărire a soarelui pe parcursul întregii zile, fiind utilă în gospodărie, la încălzirea apei sau la punerea în funcțiune a unui aparat cu aer condiționat. ● Pe ace-

Specialiștii au stabilit că încălzirea motorului în timp ce mașina stă provoacă nu numai poluarea atmosferei, ci face să crească și consumul de benzină în mod considerabil. ● Cit de mult poate fi legat un conducător auto de mașina lui este dovedit și de următorul experiment: un autoturism echipat cu un dispozitiv permițînd măsurarea gradului de oboseală pe care o manifestă omul la volan și alertarea acestuia în cazurile excepționale a părăsirea la 9 decembrie orașul francez Dijon, cu destinația Monaco. Însoțit de agenți de circulație, ca măsură de precauție, șoferul autoturismului și-a propus să conducă

de persoane. Relevînd în acest cadru de sărbătoare virtuțile vehiculului pe două roți, participanții la „Fiesta” și-au manifestat, totodată, protestul împotriva poluării atmosferei și risipei de energie provocate de „zeul automobil”. Reacțiunile în actualitate memorabilele descrieri ale lui Ernest Hemingway, care, cu o jumătate de secol în urmă, elogia aerul proaspăt și plăcut al Madridului, „Fiesta de la bicicleta” a intenționat să avertizeze, într-o manieră originală, asupra consecințelor congestive tot mai accentuate a traficului și a creșterii gradului de poluare a atmosferei orașului. ● Tot pentru prima dată — pentru prima dată în istoria statului Liechtenstein — patru femei își vor depune candidatura în alegerile comunale programate în ianuarie 1979. Aceasta, la numai doi ani de la adoptarea, în 1976, de către parlamentul țării, a unei legi care autorizează comunitățile să acorde femeilor drept de vot și de eligibilitate. ● O premieră... monetară a avut loc la Philadelphia (statul Pennsylvania): a fost produs, dintr-un aliaj de cupru și nichel, primul lot din noile monede în valoare de un dolar care, pentru prima oară în istoria țării, poartă efigia unui profil de... femeie. Este vorba de Susan Anthony, o cunoscută militanță americană pentru drepturile femeii, care a trăit la începutul acestui secol.

D. I. ■

Globul și pastelul

În Jurnalul unei mai vechi călătorii africane regăsim un fapt care, atunci ca și azi, m-a tulburat și derutat, m-a obligat să încerc mereu să-i descopăr și să-i definesc resor-turile sale intime. Dar să nu lungesc vorba.

Era duminică, una din ultimele zile ale lunii aprilie. Se vor împlini curînd cinci ani. Colegii mei, operatorii, plecaseră pentru a filma într-un sat din zonele eliberate ale Guineei-Bissau. Rămăsesem singurul oaspete și nu-mi prea găseam locul. Starea era determinată și de factori climatici, de cea toropeală ce mă cuprîndea pe nesimțite din cauza schimbării prea dese a presiunii atmosferice, de aerul uscat și de setea firească ce mă cuprîndea și pe care știam că n-o să o pot satisface cu ușurință. Deși adaptarea solicită mai mult decît aș fi crezut, încercam să-mi ordonez niște crîmpe de gânduri notate în momentele ce mi s-au părut nesfîrșite ale survolării Saharei. Nume de locuri văzute de sus (sau bănuite a fi acolo, jos) de oaze, imagini sugerate de petele răzlete și ciudate sau de tot ce era gălbui, cu nuanțe și jocuri de înălțime, zărite printre „ochii” creați prin suprapunerea imperfectă a norilor atât de perfect albi de parcă ar fi fost crestele impecabil vîruite ale Himalaiei.

Lîngă mine, Dabo, un militant local ce studiasse medicina, era preocupat de scara unui aparat de radio. Deodată s-a făcut liniște sau am crezut eu că așa este. Mina prietenului meu încremenise, iar din acea „drăcovenie”, cum alintam noi, cei trei români, minusculul aparat de radio, au țîșnit vorbele magice ale unui scriitor român care, la radio București, citea un pastel. În febra urmată brusc momentului de uluială mina mea a încercat să transcrie cit mai fidel vorbele acelea învăluite în inefabil, gîndurile mele multe s-au îndreptat spre vocea aceea puțin răgușită, puțin precipitată, spre omul acela pe care nu-l cunoșteam dar care se lansase în eter ru dărnice pînă în locul nostru parcă uitat de lume, spre inspirația lui, spre metaforele ce invadeau în valuri rîndurile, spre lipsa lui de dicție ce făcea totul și mai autentic, și mai copleșitor, spre jocul său deloc grațuit cu vorbele limbii române, spre puritatea pe care o transmitea toc-mai acolo, spre emoția cu care-și înlînțuia cuvintele în fața microfonului. E prea puțin zis că încercam o stare ciudată, complexă. Pentru ce?

Dabo simțea, cred, totul. Sau aproape totul. N-a făcut nici un gest, fața i se luminase, era numai un zîmbet de bucurie. N-a zis nimic nici cînd din difuzorul „drăcoveniei” se auzeau acordurile unei melodii românești și cînd mina mea se oprise încertă, neștiind dacă să pună punct sau puncte puncte după ceea ce reușise să transcrie. Nici la masa de prînz și nici în cursul după-amiezii, cînd m-a dus cu mașina într-un loc mai îndepărtat pentru a realiza o convorbire cu o oficialitate locală. Spre seară însă a adus de undeva un glob pămîntesc, precum cel din școlile de pretutindeni, a identificat și mi-a arătat România, a parcurs în linie dreaptă drumul pînă la mealeagurile lui, mi l-a citat pe John Milton care spunea că „pacea, ca și războiul, are propriile sale victorii”. Apoi mi-a zis că bănuiește că, în acea zi, în felul meu eu am cunoscut una dintre acestea și m-a rugat să-i spun ceea ce mă șocase atîta. Cum să talmăcesc însă ceea ce simțisem în acea zi uscată ascultînd acolo, la marginea Saharei și în apropierea liniei frontului: „Ningea în Bărăgan și Carpați ca o lungă aducere aminte. Și, înalt, firul bradului, uscat de vînt, despica aerul ca o floare”...

Noaptea, am visat (sau aș fi vrut să vîdez, azi nu mai știu) că pe colinele din jur copiii localnici se joacă în liniște și pace așa cum, pe ulițele sau dealurile românești, troienite sau inverzite, țîncii noștri zburdă mereu în voie.

DUMITRU CONSTANTIN ■

Fapte și zile

eași tomă, o știre venită de la Washington informează că firma americană „Minicars Inc.” a produs un automobil experimental cu consum redus de combustibil și sisteme de securitate perfecționate. Preocuparea legată de domeniul automobilului pare să fie generală, mulți dintre contemporanii noștri nemai-puținînd conștienți că ar fi posibil să se circule și altfel. În R.F.G. — de exemplu — în 1978 a fost adoptată hotărîrea de a fi sancționați conducătorii auto care își încălzesc motoarele automobilelor pe loc și nu numai. Contravenienții vor fi amenințați sau li se va ridica permisul de conducere. Motivul?

pînă la epuizare, pentru a testa calitățile dispozitivului. Conceptul de un inginer belgian, acest dispozitiv emite periodic semnale și măsoară timpul în care conducătorul auto răspunde la ele. În funcție de aceasta, aparatul semnalează apariția simptomelor de oboseală și de scădere a atenției. ● Tot o premieră în ale circulației poate fi considerată și „Fiesta de la bicicleta”, organizată în noiembrie pe străzile Madridului. La această manifestare în favoarea bicicletei — considerată de mulți spanioli și nu numai un mijloc de transport ieftin, comod și nepoluant — au participat aproximativ 30 000

Catalogul (I)

„Clasamentul adevărului“ ar arăta cu totul altfel, decît cel stabilit la capătul unui sezon plin de rezultate inexplicabile care au dus la suspiciuni soldate cu suspendări de jucători și „dispariții“ spectaculoase, dar nefăcînd parte din acest ilustru corp de anchetatori, să luăm drept bun clasamentul omologat în decembrie.

O primă constatare: diferența extrem de mică de puncte între locul 9, să zicem (17 p), și locul 1 (21). Acest fapt ar putea să spună cuiva din afară că în campionatul nostru se duce o luptă acerbă, că meciurile sînt dramatice și că toată lumea asistă cu inimă la gura la partidele de simbătă, duminică ori miercuri... Mare eroare! Nu a existat un campionat mai plat, mai neinteresant, mai anonim, mai lipsit de valoare, lucru reflectat de altfel și în jocurile internaționale ale echipei noastre reprezentative, ca și în meciurile disputate în **Cupele europene**. Deci mica diferență de puncte trebuie luată ca un rezultat al mediocrității fotbalului nostru, ba chiar al inexistenței sale, deși unele semne de îndreptare, cum spuneam mai altădată, s-au ivit. Antrenorii mai tineri, mai ambițioși, au împins în față echipe socotite condamnate încă de la sfîrșitul întrecerii, dar asta e suficient? Frapează lipsa de orizont a unor tehnicieni aflați în special în cadrul **Federatiei de fotbal**, aleși după criterii de-a dreptul absurde, dintre care unul ar fi acela că ei trebuie puși undeva să facă treabă. Ce fel de treabă, nu se mai întreabă nimeni. Asta, transpus pe alte planuri, ar fi egal cu faptul de a încredința unele sectoare dintr-o fabrică celor mai leneși și celor mai nepricepuți pe motivul că trebuie stimulați. Rezultatul ultim al **naționalei de tineret** și declarațiile de după Tirana, spun că vinovații principali vor să acopere cu făcerea ceea ce au făcut sau mai bine zis ceea ce n-au făcut! Sînt unul dintre cei care susțin de mai bine de 20 de ani că fotbalul adevărat se face la cluburi și că selecția **naționalei** este mult mai simplă decît bănuiesc chiar cei puși s-o facă. Mai afirm cu aceeași încăpăținare, și o repet și acum, că nicăieri în lume, cu rare excepții (vezi **Mondialele**), întrecerile naționale nu sînt întrerupte cu nici un chip tocmai pentru a menține în formă sutele de jucători angrenați în campionate, oferind astfel selecționeților un material foarte bogat, la alegere. Ce se întimplă la noi? Din cînd în cînd, 20 de jucători sau mai mulți, dacă loturile sînt triple, sînt convocați la Snagov sau în alte locuri pentru a beneficia de sfaturile de ultimă oră ale unor vestiți tehnicieni care, dacă ne luăm după rezultate, nu sînt atît de vestiți, și instruiți în grabă, cum se îndoaie curcanii la Crăciun. Rezultatele le știți cu toții, nu le mai repet. Dar să ne întoarcem la cluburile unde s-a făcut cit de cit nițel fotbal în acest an aflat la sfîrșitul lui.

Premiantul de toamnă este echipa **F.C. Argeș**, cu 21 de puncte, 10 victorii, un meci nul și 6 meciuri pierdute. Deci, cu puține puncte cîștigate afară, dar cîștigate în sfîrșit, o echipă care trăiește mai ales prin doi jucători: Dobrin și Iovanescu, la orizont ivindu-se un al treilea: Zamfir, după care, noi, unul, nu ne omorîm, dar cine știe de unde sare iepurele! Ce joacă **Argeșul**? **Argeșul** joacă un fotbal bazat pe viteza celor două extreme: Radu II și Doru Nicolae care au ajuns cu „lanșatorul“ lor cu tot în echipa națională pe bună dreptate. Că la **națională** numai Dobrin se ilustrează și încă la un mod strălucit, citeodată, e o altă chestiune. Ținînd seama că această echipă trebuia să cîștige și anul trecut campionatul și că acum se află pe locul întâi, performanțele ei nu ne mulțumesc. O echipă de nota 7.

Pe locul al doilea se află **F.C. Baia Mare**, revelația acestui sezon, multcomentatul **unsprezece**, antrenat de Mateianu. O echipă tînără, cu un stil de joc propriu, cam imprudent am zice noi, cam deschis, de unde și cele 6 înfrîngeri, din care patru, consecutive, care au tras echipa bîimărenilor pe locul al doilea, cu același număr de puncte ca piteștenii. De ce place echipa lui Mateianu și nu altele? Pentru că acest antrenor a impus un joc colectiv, pentru că ne-a arătat ce înseamnă **pressing-ul** pe tot terenul, pentru că face un joc plăcut ochiului, combativ, ofensiv. Cu un portar mai bun și cu încă un **puncheur**, **unsprezecele** lui Mateianu ar fi, strîns mult mai multe puncte și ar fi cîștigat încă de pe acum campionatul. Sigur că mai sînt lucruri de discutat și despre apărarea, sa care poate fi ușor păcălită, tocmai din cauza „**rotațiilor**“ pe care le execută, dar asta face parte din farmecul jocului său. **F.C. Baia Mare** mi se pare că trebuie notată cu nota 8.

EUGEN BARBU ■

Primul interviu din viața fotbalistului Florea Voicilă

Spre a mai descreți frunțile suporteriilor, după un sezon fotbalistic sărac în satisfacții, dar bogat în griji și necazuri, ne-am gîndit să-l provocăm la o discuție de sfîrșit de an pe proaspătul internațional Florea Voicilă, unul din puținii noștri fotbaliști consacrați în 1978, ajuns să îmbrace tricoul echipei naționale venind direct din divizia B, de la Rulmentul Alexandria. Ușor de zis, greu de făcut! Rulmentul fiind în vacanță, ne-am făcut socoteala că Voicilă ar putea fi la Băile Felix, loc în care se adună, pentru refacere, majoritatea fotbaliștilor divizionari în această perioadă a anului. L-am căutat și nu l-am găsit. Auzind că o parte din componenții lotului formației din Alexandria s-ar afla, tot pentru tratament, la Eforie Nord, ne-am continuat acolo investigațiile. Fără folos. În ziua în care hotărîsem să abandonăm, apartamentul său din Alexandria fiind închis cu un lacăt zdravăn, o informație intîmplătoare ne-a sugerat că Voicilă s-ar găsi în comuna Orbeasca din Teleorman, la socri. Duminică dimineată am plecat la drum.

De la primărie, sîntem îndreptați către casa cu numărul 482, pe șoseaua care duce spre Călinești. Dăm peste ea, casă zdravănă, de gospodari, cu vită de vie și acareturi. Marchiza e susținută de coloane vopsite în verde, iar bicicleta rezemată de gard e roșie. Batem și ne deschide chiar cel căutat, îmbrăcat într-un trening albastru, ținînd în mînă o carte. A venit la Orbeasca spre a se odihni și spre a aștepta venirea pe lume a primului său copil, care „poate fi orice, numai băiat să fie, ca să-i cumpăr mingi!“! Soția sa, pe care o cheamă Ioana, dar căreia i se zice Neli, lucrătoare la I.P.T.E. Alexandria și elevă în ultimul an de liceu, „la fel ca mine“, e în virful patului, anunțîndu-ne că „sorocul e pe aproape“. Dumirindu-se despre ce e vorba, ne lasă singuri, iar Florea Voicilă dă curs invitației și-și povestește viața. S-a născut la 1 ianuarie 1954, în satul Teleorman din comuna Mirzănești, unde, crescînd, a început să joace fotbal. În 1972 a venit în capitala județului, la Rulmentul de azi. Automatic de atunci. Remarcîndu-se cu repeziune, în primăvara următoare a trecut la Rapid, unde n-a apărut în echipă decît 40 de minute, 18 în meciul cu Bacăul. 22 în cel cu Steagul roșu, Sandu Neagu fiind pe vremea aceea senator de drept în centrul liniei de atac a Giuleștiului. „Cum Neagu n-a înscris nici un gol în 8 etape, am cerut să joc, dar Macri și Urecheanu au fost de altă părere, așa că mi-am văzut de drum și m-am întors acasă“. Îl întrebăm dacă regretă plecarea aceea. Modest și sincer, zice că da, Rapidul a fost marea și neîmplinita sa dragoste.

Într-o vreme a visat Giuleștiul și l-a visat pe Mircea Dridea, pe care ar fi vrut să-l imite.

În '74, Alexandria a promovat în B, antrenată fiind de 2 localnici, Lambescu și Hristea. „Hristea, fostul arbitru“, avînd în Voicilă o piesă de bază. Spune: „în anul acela am jucat tot și am jucat bine; de altfel, în ultimele 5 campionate am lipsit 3 meciuri, fiind accidentat, suferind o întindere musculară“. Face apoi o listă a antrenorilor sub conducerea cărora a lucrat, listă nepermis de lungă, din care nu

cu care e și „un pic rudă, Petre Gavrilă fiind, de fel, tot din Mirzănești“!

Legat de asta, n-ar putea preciza dacă Rulmentul, locul 3 la terminarea turului, la un punct de lider, va promova în A, visul de-o viață al unei minunate galerii, dar e sigur că „are o pirtie bună, înțelegînd prin asta că, în retur, va disputa 9 meciuri acasă, între care toate derbiurile, cu Rapid, cu Ploeni, cu Petrolul, cu Metalul București și cu Scornicești“.

Cerem o scrumieră. N-are și se scuză. N-a fumtat niciodată, dar va găsi o soluție, improvizînd dintr-un capac de muștar. Ajungem cu vorba la echipa națională. Privește, pricepem, selecționarea ca pe o mare dovadă de încredere și ca pe o răsplătă a seriozității. Zice: „poate c-aș fi intrat mai devreme în vederile antrenorilor, dar nevoile echipei m-au silit să joc și altceva, nu numai virf de atac, iar eu n-am zis nu, ocupînd toate posturile, de aripă sau de mijloc, pe care a fost nevoie de mine; colegii mei n-au, cu cîteva excepții, nime cu rezonanță, dar fără ei n-aș fi ajuns să îmbrace tricoul echipei naționale“. Ne mărturisește că în timpul recent desfășuratului turneu în Grecia și Israel s-a simțit foarte bine. Nimeni nu i-a lignit, ba chiar, după cele 12 minute jucate la Atena, Vigu și Coman l-au îmbrățișat, urîndu-i succes. Crede că mai inspirat a evoluat la Tel Aviv unde, căpătînd curaj, a sutat o dată în bară și a contribuit la egalare, mînga trimisă de el spre poartă fiind respinsă la Stan, care a înscris. Cu Stan, în care vede un cochilier, și nu un adversar, a locuit pe durata întregii deplasări în aceeași cameră și s-au împăcat ca doi prieteni.

Despre calități nu-i place să vorbească. Despre defecte, da. „Va trebui, îl auzim, să muncesc mai mult spre a-mi perfecționa tehnica. Dau bine cu capul, cel puțin așa se zice, dar nu mă plazez totdeauna undă trebuie. Lovesc balonul cu ambele picioare, tare, nu suficient de precis. Într-un cuvînt, mai am multe de învățat, dar sînt decis să nu mă las bătut, convins că e mai ușor să pătrunzi în echipa națională decît să rămii“.

„E mai ușor să pătrunzi
în echipa națională
decît să rămii“

lipsesc, pînă la tînărul Petre Gavrilă, care pregătește echipa în prezent, Popa, Călinoiu, Urecheanu, Ceavdaridis, Kraus, Costică Marinescu, Dungu, Blujdea și alții! N-are prea mult de comentat, zicînd doar „m-am înțeles cu toți, căci mi-am făcut treaba, fără pretenții și fără mofturi“. E însă sigur că Rulmentul se află pe un drum bun. Are, de cităva vreme, o conducere energetică, asigurată de inginerul Marin Florea, directorul întreprinderii, precum și un antrenor harnic și capabil,

Time-out

● Un tînăr și, se zice, dotat antrenor de tir, Constantin Codreanu, ne scrie 29 de pagini, serioase și documentate, acuzînd federația de specialitate de impasul în care se zbate respectiva disciplină. După opinia sa, cele mai păgubitoare greșeli ale forului federal ar fi „întinerirea forțată a loturilor naționale și acordarea unei atenții exagerate pregătirii fizice a sportivilor“. Înclinăm să-i dăm dreptate. ● În cadrul turneului internațional de hochei pe gheață de la Pekin, reprezentativa României a avut o comportare remarcabilă. ● Folosindu-ne de surse absolute sigure, vă putem informa că sumele acordate de F.R.F. componenților echipei naționale, drept premieri în timpul preliminarilor campionatului mondial, au depășit 900 000 de lei! Cum, fapt cunoscut, în Argentina s-a jucat fără noi, propunem schimbarea unui sistem falimentar de premieri și înminarea eventualelor recompense numai după atingerea obiectivului. Se știe doar că în viața unui artist nu contează decît rezultatele finale. ● Reprezentantele voleiului nostru s-au calificat, toate în cupele europene. Parcă începe să adie un aer bun.

● **PE CINE CREDE CĂ PĂCALEȘTE ION VOICA?** După una din cele mai rușinoase înfrîngeri din istoria fotbalului românesc, 1-7 cu Albania în campionatul de tineret, antrenorul principal al echipei, Ion Voica, îndrăznește să afirme că „s-a greșit chiar în alcătuirea echipei“!! Această formulă impersonală, menită să-l scoată basma curată pe principalul vinovat al dezastrului de la Tirana, este, firește, o încercare de a fugi de răspundere. Numai că, o spunem cu voce tare, ea n-a avut și nu are darul să păcălească pe nimeni. Și pentru că tot veni vorba, să amintim că de meciul de la Tirana, ca și de cel pierdut nu demult, la Brașov, de naționala de juniori a răspuns secretarul federal Daniel Lăzărescu.

● Ilie Năstase continuă să strălucească pe terenurile de tenis de pretutindeni, ducînd mai departe gloria sportului românesc. Învîngător la Montego Bay, în Jamaica, Năstase rămîne același jucător de excepție, capitol în istoria tenisului, poveste frumoasă,

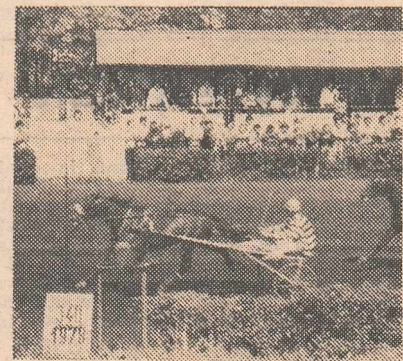
bună de depănat vreme de 4 anotimpuri.

● **ULTIMA ORĂ.** Apropo de Năstase, Asociația presei sportive române il include pe campionul rachetei pe locul 17 în clasamentul celor mai buni sportivi ai anului!! E o glumă reușită să-l pui pe Năstase pe picior de egalitate cu halterofilul Buta și cu judokanul Szabo, în urma lui Mircea Romașcanu!

● Cel mai bun popicar român al anului 1978 a fost Iosif Tismănar de la Rulmentul Brașov. ● O spumoasă și bine încheată carte despre fotbal ne-a oferit, recent, talentatul ziarist Ion Cupen. Dedicat activității fostului jucător clujean Remus Cîmpeanu, volumul vrea și reușește mai mult decît să prezinte cititorilor o biografie sportivă exemplară, dezbătînd, fie și în subtext, probleme dintre cele mai delicate ale fotbalului nostru. ● Există dovezi că, în oină, arbitrajul nu este la înălțimea sistemului competițional. ● Publicul țirgoviștean se află pe primul loc în clasamentul Trofeului Petschovschi. ● Invitată în S.U.A., împreună cu Irinel Păulescu, Carmen Bunaciu a ieșit prima într-un concurs organizat de Stanford University, cîștigînd fi-

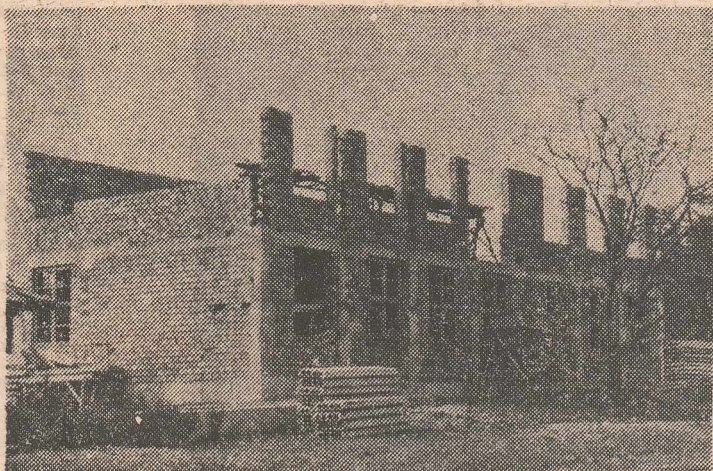
nala la 50 yarzi spate. ● Participînd la campionatele Tirolului și la Cupa Batliner, găzduite de pirtia olimpică de la Igls, boberii români Dragoș Panaitescu, Gheorghe Lixandru, Dorel Cristudor și Sandu Mitrofan s-au comportat meritoriu, numărîndu-se printre protagoniștii competițiilor. ● În „Sportul“ din 16 decembrie, Pavel Novăcescu, președintele federației de ciclism, semnează (era să zicem scrie) un articol plin de panseuri și de vorbe goale. Într-un spațiu nu ne permite să-l reproducem în întregime, reluăm, pentru delectarea cititorilor, două fraze memorabile, demne de antologia umorului: „ciclismul are acum o bază cum nu și-a visat-o cu peste 100 de ani în urmă, cînd s-a născut“ și „cînd campionii mondiali au 18 ani, noi îi mai socotim tineri pe rutierii de 22-23 de ani“!! Mulțumim frumos. ● Antrenorul federal Constantin Cernăianu ne-a făcut o mărturisire, aducîndu-ne la cunoștință că „echipa Israelului i-a solicitat pe fotbaliștii noștri mai mult decît cea a Spaniei, în meciul de la Valencia“. Cunoaștem. ● Desfășurat, recent, la Madrid, Congresul federației internaționale de box a hotărît înființarea celei de-a 12-a categorii de greutate, supergreu, + 91 de kilograme. Judecînd după rezultatele obținute în ultima vreme de pugiliștii noștri, credem că și 11 erau destule!

● **S-A TERMINAT CU JUMĂTĂȚILE DE MĂSURĂ!** După cum ne informează inginerul Virgil Cazacu, președintele Colegiului central de arbitri de box, începînd cu 1 ianuarie 1979 nu vor mai exista, în ring, decizii de meci nul, fiind musai ca unul sau altul dintre pugiliștii să cîștige. ● La Miami Beach, tînăra speranță a tenisului nostru, Florin Segărceanu, a făcut o frumoasă figură. ● Discuțînd despre meseria de antrenor, fostul internațional rapidist Dan Coe e de părere că „nu e destul să fi avut un nume“. Mai încape vorbă?! ● Declarat cel mai bun rugbist al anului 1977, petroșeneanul Stoica Enciu și-a păstrat locul și în clasamentul lui 1978, ca urmare a seriozității și perseverenței sale. La 8 ianuarie el va împlini 26 de ani. ● Fcîndu-se de ocazie, realizatorul acestei pagini, **Ovidiu Ioanițoia**, urează un sincer **LA MULȚI ANI!** tuturor cititorilor și iubitorilor de sport, dorindu-le un 1979 mai bun și mai plin de satisfacții.

● Doctorul Mihai Leontopol de la Centrul medical de fonoaudiologie din București, terapeut și cercetător de renume, campion al driverilor amatori în 1977, și-a păstrat titlul și anul acesta, cîștigînd 3 din cele 6 curse programate de campionatul de trap.

După cum este cunoscut, în satul Mircești se află, în afara Casei memoriale a poetului, și casa vornicului Vasile Alecsandri, la circa 1 kilometru, cumpărată de tatăl poetului odată cu moșia Mirceștilor de la hatmanul Alecu Ghica în anul 1828. Demn, în singurătatea lui, vechiul conac puțin cunoscut de vizitatori, așezat într-un splendid parc natural — azi în părăsire — păstrează în preajma sa ecoul pașilor lui Vasile Alecsandri, al anilor copilăriei poetului. În această casă a locuit și Alecu Russo, care a arendat moșia între anii 1856—1858. Din cerdacul acestui conac se deschide o largă perspectivă spre lunca Siretului, spre cei doi stejari falnici „2 frați”, pentru care poetul a lăsat o însemnare testamentară ca aceștia să fie ocrotiți ca simbol al „UNIRII”, la a cărei săvârșire poetul a avut o contribuție de primă însemnătate. Rînd pe rînd, în zilele noastre, această clădire a avut diverse destinații: sediu al CAP, magazie de grîne, materiale etc., ca acum să fie goală și lăsată în părăsire. Poate că publicarea acestor rînduri va atrage atenția celor în drept. (N. Zăuceanu, Roman, Neamț)

Fotografia pe care v-o trimit spre publicare reprezintă clădirea noii școli din satul Poiana, comuna Motoșeni, județul Bacău. Construcția arată astăzi, așa; asta n-ar fi poezie, dacă lucrarea propriu-

zisă nu ar fi început acum doi ani de zile. Fiind, de loc, din acest sat, este firesc să mă întreb: dacă va continua în acest ritm, cînd va fi gata ridicarea școlii? (Iorgu Vasilescu, Hunedoara)

...și asta, în timp ce vechea școală se dărîmă sub vîzui tuturor, așa cum lesne se poate

constata din cea de-a doua fotografie.

Mă numesc Florin Predan și domiciliiez în București, intrarea Birsei nr. 4, bloc M. 12, ap. 33, sectorul 4. Referitor la articolul „Argumente concrete pentru o nouă teorie generală a energiei”, apărut în FLACĂRA nr. 43/1977: pe lingă o serie de fapte deosebite, aici s-au strecurat și două erori mai importante, dintre care una de formă și una de fond. Eroarea de formă este aceea că subsemnatul nu sînt conferențiar la Universitatea din Brașov, ci cercetător științific principal la Institutul de cercetări și modernizări energetice din București. În cadrul articolului se afirmă: „Descoperirea, realizarea prin folosirea unor ecuații mai complexe decît cele ale lui Maxwell...”, ceea ce nu este adevărat, aceasta constituind eroarea de fond. Ceea ce s-a pus în evidență prin experimentările realizate, și amintite în articolul în discuție, reprezintă în adevăr o noutate, dar se explică foarte bine pornind de la ecuațiile lui Maxwell și nu este vorba nici pe departe de infirmarea sau particularitatea lor, ci de un nou fapt experimental care le confirmă justetea și este explicat prin ele.”

Din partea Consiliului popular al sectorului 2:

Referitor la scrisoarea numitei **Valentina Baba**, prin care aceasta solicită rezolvarea situației locale: Comitetul executiv Consiliului popular al sectorului 2, în ședința din 14 noiembrie a.c., i-a aprobat atribuirea garsonierei 14 etajul I din Intrarea Abanosului, blocul 2.”

Consiliul popular al sectorului 8:
Circumscripția electorală de sector nr. 41:

„În urma răspunsului publicat în revista FLACĂRA din 7 XII 1978 — dat de către I.T.B. — legat de plîngerea cetățenilor situați în zona Chitila-Triaș, de a se fi mutat stația I.T.B. de la strada Marmurei la strada Subcetate, considerăm de datoria noastră a face unele precizări: mutarea stației la Subcetate a stîrnit nemulțumiri în rîndul tuturor cetățenilor din această zonă, în acest sens vă anexăm nota adresată de către Comitetul de partid al Complexului CF București-Triaș la data de 13 octombrie 1973; răspunsul dat de către conducerea I.T.B. (pe care vi-l trimitem de asemenea) nu este real, intrucît în ultima frază se arată că această mutare s-a făcut „la cererea deputaților”, ori aceasta nu corespunde adevărului intrucît deputații **LIVIU CERCEL**, circumscripția 41, și **ION NIȚĂ**, circumscripția 40, nici nu au fost măcar întrebați, dovadă că am fost nevoiți să devenim din nou pe adresa dumneavoastră, în dorința de a ne sprijini în rezolvarea acestui neplăcut. (Scrisoarea este semnată de către deputatul Liviu Cercele)

Mă numesc **Ioan Bude**, domiciliiez în comuna Suci de Sus, nr. 724, județul Maramureș. În 1976 am cumpărat un autoturism DACIA-1300, în rate. În aprilie anul acesta mi-am schimbat locul de muncă și, nu din vina mea, am rămas restant cu o rată — 600 lei — pe mai a.c. În

14 iunie primesc o adresă de la IDMS București, strada Valea Cascadei nr. 24, sector 7 (nr. 55112/10.06.78) prin care sînt somat ca în termen de 5 zile să trimit prin mandat poștal valoarea restanței, indicîndu-mi-se și unde să trimit banii: IDMS București, strada Vasile Conta 16, sector 1. Dorind să fiu corect, la data de 15 am trimis suma respectivă pe adresa respectivă. Dar în ziua de 3 iulie, cînd am ridicat retribuiția, mă pomenesc că mi se rețin 1200 lei — deci două rate. În 6 iulie a.c. m-am adresat IDMS-ului ca să rezolve această încurcătură. Știu că tovarășii au mult de lucru și au mulți clienți, dar din iulie și pînă în noiembrie, acum cînd vă scriu, puteam primi măcar un răspuns din partea lor. Nu înțeleg un lucru: dacă se putea reține restanța din retribuiție, după cum au și făcut-o, de ce mi s-a mai trimis adresa, și încă cu termen? Dacă am trimis restanța în termen, de ce mi s-a mai oprit din retribuiție?!

Din partea Ministerului Educației și Învățămîntului:

„În legătură cu scrisoarea unui grup de locatari de pe strada Sandu Aldea, vă comunicăm: problema sursei de zgomot de la atelierul școală al Institutului agronomic „N. Bălcescu” din București a fost analizată la fața locului, dispunîndu-se următoarele măsuri: închiderea în totalitate a barăcii în care se află mașina de întins fier și izolarea fonică a acesteia; efectuarea operațiilor generatoare de zgomot numai pînă la orele 13; curățirea și tratarea cofrajelor cu decofrol, pentru a înlătura zgomotul; pînă la data de 31 martie 1979, mașina de fasonat fier dinspre lotul experimental se va muta, depărtîndu-se astfel la circa 15—20 metri de limita terenurilor locuincilor. Măsurile de mai sus vor înlătura zgomotele supărătoare care fac obiectul sesizării transmise.”

Din partea I.C.S. „ROMARTA”:

Referitor la corespondența apărută în revista FLACĂRA nr. 45 a.c., prin care tovarășul **Pite Mazilu** din Făgăraș, strada Republicii nr. 26, a reclamat calitatea necorespunzătoare a unei pălării cumpărate de la magazinul „Romarta” din Calea Victo-

riei, București, vă informăm că reclamația a fost rezolvată, expediindu-se cumpărătorului contravaloarea articolului ce a făcut obiectul reclamației, articolul fiind restituit magazinului, Cerem cu această ocazie scuzele noastre pentru neplăcuta situație generată de vizita tovarășului I. M. într-un magazin „Romarta”.

Mă numesc **Anica Romanescu**, sînt pensionară, domiciliiez în Aleea Rotundă nr. 1, bloc YIB, scara 4, ap. 163, sectorul 4. Dumnică, 19 noiembrie, cei doi ciini ai noștri — „canish”, talie mijlocie, înscriși în Asociația chinologică cu nr. 5432 și respectiv 9806, avînd carnetele de sănătate la zi — au fost otrăviți cu o otrăvă extrem de puternică, așezată în fața liftului și pe scări, de către o persoană necunoscută. Știu, problema asta poate părea minoră, nu vreau să mă refer la durerea pe care am resimțit-o noi, doi bătrîni — dar doresc să atrag atenția asupra faptului că o astfel de otrăvă puternică (ciinii au murit la un interval de sub două minute!), ajunge în mina unor inconștienți, punînd în pericol — și mai ales în blocurile de locuit! — sănătatea copiilor, a tuturor locatarilor. de fapt.

Din partea I.T.A. Argeș:

Referitor la scrisoarea semnată de **Sanda Simionescu** și alți cetățeni, prin care ne faceți cunoscute greutățile întîmpinate în autogara Curtea de Argeș, din cercetările efectuate rezultă că faptele sesizate sînt juste... I.T.A. Argeș a atenționat conducerea autobazei Curtea de Argeș cit și personalul de serviciu din data respectivă, rămînd ca pe viitor astfel de abateri să fie aspru sancționate. I.T.A. Argeș a instruit din nou tot personalul din ramura transportului pentru călători, dîndu-se toate indicațiile existente în aceste situații, în scopul prevenirii unor astfel de ne-reguli.

Cinematograful „DOINA” din Capitală este profilat, salutar, pe genul de filme pentru copii. Totul este în ordine, în afară de noul program, din 23 noiembrie a.c. Sîntem obligați să amintim organelor de decizie că la ora acestui singur spectacol, programat de către dinșii pentru

copii zilnic, la orele 15.00, copiii pur și simplu dorm; asta în afara faptului că un singur spectacol de film, zilnic, pentru cei peste 25 000 micuți ai Capitalei, ni se pare cu totul și cu totul nesatisfăcător. Ne întrebăm în continuare dacă numărul în scădere al spectatorilor, — de la 500 la 200 — spune ceva!? Vă rugăm să interveniți pentru a se reveni la orarul de proiecție obișnuit înainte. (A. Săgeată)

Mă numesc **Monica Lazăr**, sînt lector la Institutul de perfecționarea cadrelor didactice — Filiala Cluj-Napoca. Treburile noastre de serviciu ne duc foarte des, pe mine și pe colegii mei — aproximativ 40 de persoane — la Tg. Mureș și în localitățile din județul Mureș. Șocînd că nu sîntem singurii în această situație, aș dori să atrag atenția organelor C.F. despre legăturile dificile existente la trenurile ce circulă între două orașe atît de mari cum sînt Cluj-Napoca și Tg. Mureș, aflate la o distanță de numai 127 km pe calea ferată. Toate trenurile actuale sînt doar personale și toate necesită schimb la Războieni. În felul acesta se fac cam 3—4 ore pe drum, ceea ce este și neeconomic pentru timpul pe care-l avem la dispoziție și, de ce să nu o spun, foarte oboseitor, știut fiind că aceste deplasări se fac pentru activități intense în localitățile pomenite. A existat o posibilitate foarte convenabilă: trei vagoane atașate la acceleratul Galați — Timișoara, care veneau la Cluj-Napoca la ore foarte potrivite. Din ziua de 29 noiembrie a.c., aceste vagoane au fost suspendate din motive pe care nu le cunoaștem. În condițiile actuale cheltuiim timp, oboseală, nervi; ar fi firesc să se revină la formula mai sus menționată.

Din partea ICS Mărfuri Industriale Sighetu Marmăției:

Referitor la scrisoarea apărută în revista FLACĂRA din 21 decembrie a.c., pagina 15, însoțită de două fotografii (reprezentînd două firme din centrul localității Sighetu Marmăției, firme indescifrabile — N.R.), vă comunicăm: prin Decretul 280/15 aug. 1977, fosta I.C.S. Mixtă Sighetu Marmăției s-a scindat în două întreprinderi — I.C.S. Mărfuri alimentare, și I.C.S. Mărfuri industriale. Pe prima parte a firmelor din fotografia figura emblema întreprinderii mixte, emblema care a fost scoasă, dar cum în orașul nostru există un singur pictor pe sticlă, modificarea acestor firme a însemnat o chestiune de timp. Menționăm că în centrul orașului mai avem doar aceste două firme în neregulă, plus încă două în zona periferică. Vă asigurăm că pînă la data de 15 ianuarie 1979 firmele vor fi întregi și „nu vor mai da bătaie de cap rebusiștilor”. Mulțumim autorului scrisorii, cit și redacției, pentru sesizarea și sprijinul acordat.

Asociația sportivă „LICURICI” a Școlii generale nr. 23 din cartierul Mănăștur — Cluj-Napoca, a primit cel mai frumos dar pe care pionierii și școlarii și-l pot dori. Este vorba de o modernă și frumoasă sală de educație fizică, înzestrată cu toate materialele necesare desfășurării activităților de

educație fizică și sport. Elevii acestei școli au făcut legămint să dovedească tuturor că merită acest dar, că vor face totul pentru a deveni buni cetățeni ai patriei. Promitem solemn că despre elevii-sportivi, reprezentanți ai Școlii generale nr. 23, veți auzi vorbindu-se și scriindu-se numai la superlativ, cit de curînd. (Scrisoarea este semnată de Mariana Velea, președinta Asociației „LICURICI”)

Mă numesc **Maria Săgeată**, sînt pensionară și locuiesc în București. De mai multă vreme caut ciorapi groși, gri sau bej, așa cum se făceau pentru noi, femeile în vîrstă. În toate magazinele din Capitală mi s-a spus că așa ceva găsesc numai la țară. Eu sînt însă în București, iar frigul este la fel peste tot. Am găsit în schimb ciorapi subțiri, tip chilot, îmi este imposibil însă să-i îmbrac. Dacă tot a vrut cineva să ne facă un bine, de ce nu s-au prelungit de exemplu ciorapii flaușați, făcîndu-i pe mărimea și trebuința noastră? Poate că prin publicarea acestor rînduri, cei în drept vor medita și la acest aspect al posibilităților noastre, vîrstnicilor. — care am putea fi părinții lor —, de a se îmbrăca acum, pe timp de iarnă,

Lucian Belcea — București. Răspunsul dv. nu este la obiect. Informațiile concrete în acest caz, cu privire la filiala în discuție, nu aparțin d^r. Apostol Turbatu, vicepreședinte al A.F.R., ci altor persoane. Dacă vă folosește, vă încunostîntăm că ne-am informat pentru redactarea articolului apărut în revistă, din acte de evidență contabilă, din procesul verbal al unui control financiar efectuat la filială (act semnat și de dv.), din sesizările unor filatelisti, folosînd, totodată, și constatări proprii. De asemenea, am cerut și primit referințe de la Procuratura generală, parcurgînd și dosarul ilicitului despre care am amintit în articol, dosar care face trimiteri la activitatea dv.

Dintr-o regretabilă eroare, autorul grupajului „Album al interpreților” apărut în recentul almanah FLACĂRA, a omis — în dreptul textului ce însoțește fotografia actriței **IOANA PAVELESCU** — numele primului ei copil, **IONUȚ**. Intrucît Ionuț se află la o vîrstă cînd astfel de nedorite erori pot avea repercusiuni neașteptat de dure, autorul respectivului „Album” își cere prin aceste rînduri scuzele de rigoare, sperînd că puștii nu va fi supărat pe el prea multă vreme. (Horia Pătrașcu)

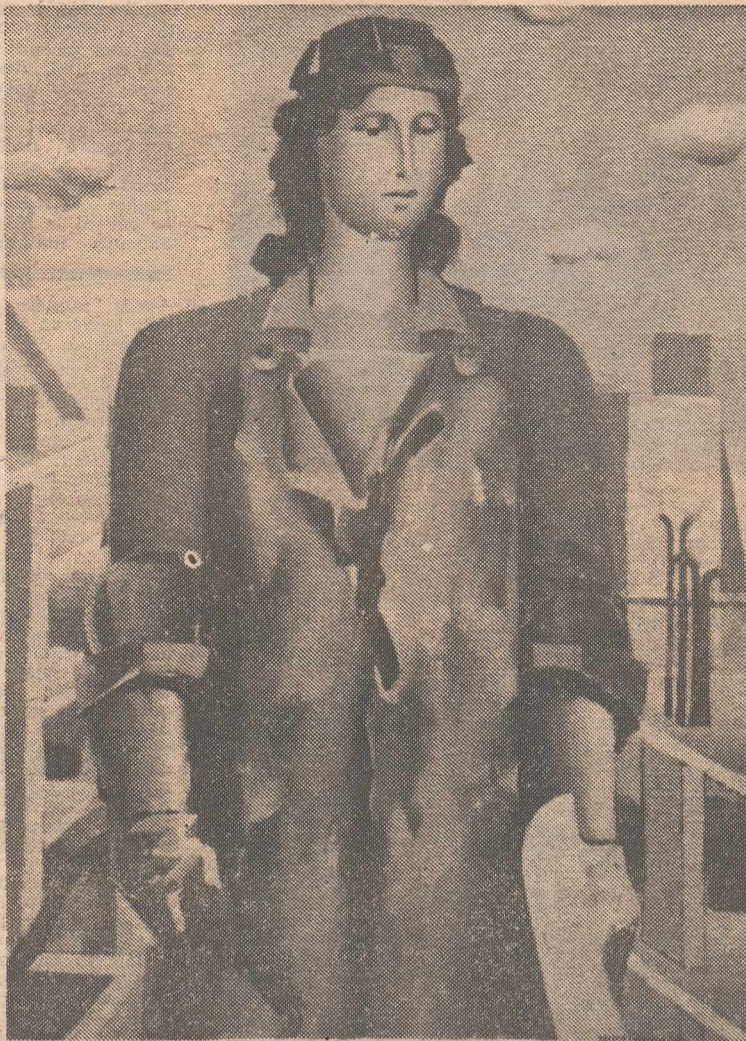
● Anunțăm pe cititorii noștri care doresc să ni se adreseze personal în rezolvarea diferitelor probleme că o pot face în fiecare zi între orele 10—13.
● FLACĂRA nu va considera scrisorile anonime și nu primește acte criminale. Scrieți-ne cit mai concis. Și nu uitați să vă iscăliți

Poșta redacției

Mihaela Crișan-Rezeanu — Focșani. Ați fost încadrată la Casa pionierilor din municipiul Focșani.
Maria Negrea — Fetești. Vi s-a aprobat transferul la Cooperativa meșteșugărească Borcea.
Ioan Arinescu — Băile Herculane. Consiliul popular județean a dispus C.O.M. al Întreprinderii județene de gospodărire comunală și locativă Caraș-Severin să vă anuleze deciziile de sancționare.
Niculina Toma — Botoșani. Posibilități de încadrare în municipiul Tr. Măgurele vor fi în cursul anului 1980. Pînă atunci pentru a vă înlesni apropierea de domiciliu vi s-a creat posibilitatea de a vă încadra la Stația de salvare județeană.
Toma Stoisor — com. Avrig (Sibiu). Sinteți în evidența Ministerului Muncii pentru procurare, contra cost, a unui autoturism „Trabant Hycomat”.
Vasile Boboc — Iași. Policlinica nr. 2 Iași are obligația de a vă repune în drepturile bănești ce vi se cuvin.
Valeriu Bucă — Craiova. La data cînd dumneavoastră ați depus dosarul, cota de locuințe pe anul 1978 fusese repartizată. Cererea dumneavoastră va fi analizată de comisia de locuințe după primirea cotei pe 1979.
Iulia Drăghiș — com. Crptura (Prahova). Ce să faceți?! Adresați-vă Ministerului Educației și Învățămîntului.
Alexandru Cvitenco — Galați. Vă mulțumim pentru urările de bine adresate colectivului nostru. Așteptăm să ne scrieți. Condiția, să fie reflectată realitatea.

MARGA NEDELEA

● **Dumitru Arjan, maistrul sondor, Erou al Muncii Socialiste, pensionar.** „Important este să se dea totdeauna răspuns la propunerile cetățenilor, bune, rele, cum or fi. Să nu mai auzim niciodată spunându-se, așa cum am auzit eu: „Aștia sînt prea mici ca să rezolve ceva”. Documentele de partid sînt clare în această privință. Și, în primul rînd, exemplul personal al tovarășului Nicolae Ceaușescu, atît de apropiat de oamenii muncii, care, de multe ori, a insistat asupra acestei elementare cerințe față de orice conducător”. ● **Profesor dr. docent Victor Ciobanu:** „Am muncit, atît cît mi-au îngăduit puterile și m-a lăsat priceperea, pentru sănătatea oamenilor. Sînt sigur că n-am izbutit totdeauna pe măsura intențiilor, dar cred că mi-am păstrat conștiința de medic și de român curată”. ● **Nikolaus Berwanger, scriitor:** „Da, în România zilelor noastre se face o presă germană de bună calitate, cu profundă ancorare în actualitate, cu o mare masă de cititori. Voiam, așadar, să argumentez că acest fapt — și încă multe altele, care ni se par acum firești — se datoresc partidului nostru comunist, statului nostru și celui dintîi fiu al său, tovarășul Nicolae Ceaușescu”. ● **Dan-Mircea Anghel, președintele C.A.P. Grindu, Erou al Muncii Socialiste:** „E o prostie să susții că nu se poate produce pentru întreaga omenire. Pămînt este destul și omul poate să-l facă să rodească în orice condiții. Există însă în această lume o grozavă inechitate care permite ca unul să aibă cu mult peste necesitățile sale, în vreme ce alții nu-și pot asigura nici hrana zilnică. Există cheltuieli uriașe pentru arme din ce în ce mai cumplite, dar nu se face mai nimic pentru ca terenuri uriașe să devină fertile. Sînt mîndru că țara mea, România, condamnă astfel de fenomene care pot primejdiu însăși viața planetei”. ● **Olga Tudorache, actriță:** „Orice om obișnuit poate număra pe degete întîmplările grave din viața sa. Actorii de dramă trăiesc asemenea evenimente grave de trei ori pe săptămîna, cu fiecare ridicare de cortină. Dar un actor care stă, se acrește, se instrăinează. Fericit e numai cel care joacă. Cel care e distribuit. Cel care muncește”. ● **Nicolae Lazăr, reglor la întreprinderea de mașini grele București:** „Uneori lucrurile merg mai bine, alteori mai prost. Cînd merg prost și stă în puterea noastră să le îndreptăm, punem umăr lingă umăr și ne facem datoria. Cînd ele ne depășesc, mergem cu problemele în consiliul oamenilor muncii și le dezbatem fățiș, muncitorește”. ● **Virgil Vătășianu, istoric de artă, academician:** „Artiștilor li se cere inspirație, independență în gîndire, fantezie creatoare, iar omului de știință, fantezie analitică, descriptivă. Altfel, omul de știință e împins, ca și artistul, să creeze o serie de concepții, de idei, să lanseze idei, care nu au o fundamentare științifică serioasă. Istoria artei trebuie făcută într-o atmosferă de concepție riguroasă științifică, analitică, cu o înaltă responsabilitate pentru fiecare afirmație, pentru fiecare constatare...”. ● **Gheorghe Buruc, șef de echipă la întreprinderea „23 August” din București:** „În treizeci de ani de cînd sînt în uzină am învățat că, în relațiile cu tinerii, trebuie să ții cont de ambele aspecte ale problemei. Pe de o parte, că ei au nevoie de noi, de cei mai vîrstnici, dar și că noi avem nevoie de ei. De aceea trebuie să te simți aproape nu doar cu mina, de la care învață să umble la strung, ci și cu sufletul, de la care învață să fie omenosi, corecți, responsabili”. ● **Nicolae Porumbescu Vaida, arhitect:** „Tineretea mea, cu clipele cele mai frumoase, mi-am petrecut-o la țară. Limba arhitectului nu se poate forma decît în climatul acesta, dar gîndirea noastră trebuie să fie a timpului și a viitorului. Ea, limba arhitectului, își are formele ei de exprimare, dar, ca suport al posibilităților manifestărilor ei, trebuie să rămînă limba noastră maternă”. ● **Attila Pálfalvi, profesor universitar, rector al Institutului politehnic Cluj-Napoca:** „Că sînt în România probleme de rezolvat? Da, sînt. Dar sînt probleme ale tuturor, nu numai ale naționalităților. Și e firesc să fie. Important este să știm să le soluționăm. Și am dovedit că știm. Asta s-a discutat deschis și la Congres și la Conferința Națională. Noi mergem înainte și vom învinge toate greutățile. Sîntem încă țară în curs de dezvoltare, dar prin efortul nostru comun vom depăși și acest stadiu. Important e să punem toți umărul, indiferent de naționalitate”. ● **Dr. Constantin Arseni, chirurg, profesor universitar:** „Nici o altă clinică de pe pămînt nu are atîtea paturi cîte sînt aici, pe șoseaua Berceni, la Spitalul clinic de neurochirurgie. O clinică în care oamenii muncii sînt tratați și vindecați fără a plăti vreun ban și în care se desfășoară o muncă de cercetare dintre

Mihai Rusu: Tinără muncitoare

Filozofia noastră de viață, cum au exprimat-o de-a lungul unui an invitații rubricii „OMUL LA TRIBUNA SOCIALĂ”

cele mai fructuoase. Cînd a aprobat și impulsional, cu soluții concrete, ridicarea acestui edificiu, secretarul general al partidului a avut în vedere, ca în fiecare din acțiunile sale, necesitățile cetățenilor, nevoile omului simplu, ale bolnavului de rînd, la durerea căruia a știut totdeauna să aplice urechea, cu o omenie de care nu cred să fi dat dovadă vreun alt conducător”. ● **Gheorghe Bucelea, maistrul constructor:** „Recunosc, sînt unul dintre cei mai îngimfați constructori din țară. La urma urmei, nu noi deschidem porțile uzinelor, nu noi sîntem înaintașii, nu noi ridicăm fabricile unde vor intra muncitorii să-și cîștige piinea?” ● **Ion Vlasu, sculptor, scriitor:** „Ceea ce pot constata foarte atent, prin propria-mi experiență, este că muncitorul de azi, față de muncitorul din 1928, față de muncitorul Ion Vlasu de la căile ferate, are un acces total la cultură. El nu mai trăiește sentimentul jenant, dureros că este la periferia societății. Muncitorul din timpurile acelea se simțea disprețuit. Una din marile realizări ale partidului comunist este că a redat muncitorului conștiința demnității sale”. ● **Adrian Rădulescu, doctor în istorie, director al Muzeului de arheologie din Constanța:** „Trăim un timp al istoriei, al renașterii istorice, al revenirii la sentimentul adevăratei istorii bazate pe izvoare, pe interpretarea lor obiectivă și pusă în slujba poporului. A fost o vreme cînd nici nu știam cîte argumente avem la dispoziție ca să dovedim permanența noastră pe aceste locuri, întinderea teritorială, unitatea etnică, contribuția noastră imensă la patrimoniul universal. Istoricul este un trudit și un vizionar. Lucrînd în prezent asupra trecutului, el trebuie să

vadă în viitor. Istoricul este condiția mesajului către viitor”. ● **Margareta Krauss, primarul orașului Codlea:** „Concretizînd la cetățenii de diferite naționalități din orașul nostru, pot să spun ceea ce gîndim cu toții: locul nostru este aici, la Codlea, și nicăieri în altă parte. Aici unde s-au născut, unde au trăit părinții și strămoșii lor și unde, prin munca unită a tuturor, se făurește o orînduire nouă”. ● **C.V. Oprea, doctor docent, profesor universitar la Institutul agronomic din Timișoara:** „Eu zic, fără să încerc să fiu patetic, că pămîntul — păstrarea calității lui — e o datorie a oamenilor de azi ai lumii pentru cei de mîine. O ștafetă pe care omenirea, angajată în marea cursă a istoriei, chiar dacă parcurge o eră a vitezei, n-are dreptul s-o scape din mîini. Cursa i-ar deveni mai greoaie și ar simți pămîntul sub tălpi mai tare și aspru”. ● **Marcian Bleahu, cercetător științific principal la Institutul geologic:** „Dar este tot atît de clar că un teritoriu are un stoc limitat de materii prime. De aceea pămîntul nu trebuie bătut pînă la fund. Pămîntul este un organism viu nu datorită faptului că se cutremură o dată la 35 de ani, ci pentru că se află într-o neconștientă transformare. Îmbunătățirea condițiilor de viață prin modificarea terenurilor, a cursului apelor trebuie să fină seama de echilibrul ecologic. Sînt locuri în care păsările au venit sute de ani și într-o zi oarecare ele n-au mai venit”. ● **Andrei Balint, președintele C.A.P. Săcele (Brașov):** „Eu zic că trebuie să fim mereu așa, adică neîmpăcați, nemulțumiți de ce-am făcut... Că, dacă ne culcăm pe ce ne-am așternut pînă azi, așa rămînem, ne fură somnul,

mulțumiți de cît ne e plapuma, și timpul ăsta se duce, trece pe lingă noi și trezirea e anară. Adică vedem că piapuma asta s-a învechit, s-a scurțat, ne lăsa-n frig. Și nu mai ajungem la acea nouă calitate de care vorbea tovarășul Nicolae Ceaușescu. Noua calitate nu se poate întemeia decît pe nemulțumirea față de vechea calitate”. ● **Adrian Dumitrescu, șef de proiect la Institutul de proiectări de întreprinderi constructoare de mașini București:** „Calitatea principală a unui proiectant este aceea de luptător. Toți avem în viață momente mai grele. Dacă te lași coplesit, devii defetist și, astfel, un membru neinteresant, adică nefolositor pentru societate. Deci trebuie să lupti cu competență și curaj. Pentru că, să nu uităm, a proiecta o uzină, azi, în România, este în primul rînd un act politic”. ● **Radu Key, medic veterinar:** „Eu cred că problema muntelui trebuie rezolvată neapărat cu oamenii de la munte, legați cu toții, de la producător pînă la specialist, prin multiple fire vizibile și invizibile de acest pămînt frumos și aspru. Și nu mă sfîșec să afirm că pentru rezolvarea problemei montane este nevoie și de o știință de romantism”. ● **Dem. Rădulescu, actor:** „Arta e șoc, nu heleșteu tropical, cu ape molcome și stătute. Iar comicul cred că are o forță de penetrație colosală deoarece nimănui nu-i convine să rizi de el. Ar trebui mai multă înțelegere pentru umor, pentru care noi, românii, sîntem extraordinar de inzeștrați. E drept, umorul se scrie greu și dacă nu are substanță, substanță socială, nu rămîne nimic de pe urma lui. Nu-ți mai aduci aminte de ceea ce ai ris cu gura pînă la urechi. E joc gratuit de cuvinte și, prin urmare, minciună. Pentru un artist cel mai grav lucru e să mintă”. ● **Dorin Pavel, profesor universitar, specialist în hidroenergetică:** „Cînd arătasem în anii '30 necesitatea valorificării imensului potențial hidroenergetic al râurilor noastre pentru că hidrocarburile și cărbunii se vor epuiza într-o zi, am fost privit cu suspiciune. Noi am făcut deci, în citeva deceptii, ceea ce țări cu tradiție au realizat în o sută de ani. Multe din aceste lucrări sînt luate ca exemplu în manuale străine de specialitate. Ți se umple inima de mîndrie cînd auzi: „Ce popor, românii, ce inginerie!” ● **Ion Cetățeanu, secretar al Comitetului județean de partid Dolj:** „În iureșul acesta al vieții, pornind de la ideea că omul care muncește poate și greși, cred că este necesar ca fiecare dintre noi să-și întrebă neîncetat propria conștiință dacă nu are nimic să-și reproșeze. Cred că un lucru firesc este să înțelegem că normele eticii și echității socialiste ne fac egali pe toți, indiferent de poziția socială pe care o avem”. ● **Maria Butnaru, macaragiu la întreprinderea de utilaj transport București:** „Ei bine, eu nu cred că dacă, de pildă, jumătate din femeile țării ar lucra pe macarale sau în topitorii, problema egalității dintre bărbat și femeie ar fi rezolvată. Puterea fizică nu duce cîtuși de puțin la egalitate. Egalitate în muncă, da. Cum sînt eu privită muncind pe macara, cum sînt ascultată de colectiv, cum pot eu demonstra că sînt bună pe macara fără să fac din asta o sărbătoare”. ● **Ștefan Mîlcu, academician, Erou al Muncii Socialiste:** „Aș dori să combat o imagine foarte greșită despre oamenii de știință, ca fiind schematici și uscați, cu o viață frustrată. În ce mă privește, am practicat diferite sporturi, veți găsi pe masa mea de lucru un volum de eseuri sau de poezii pentru că poezia mă ajută să-mi întrec în limbajul și mai ales imaginația, citesc estetică cu caracter filosofic, posed o discotecă de muzică simfonică. Un om de știință trebuie să vibreze în fața fenomenelor pentru că în timp ce artistul ne redă emoțional înfățișările lumii, fără a se întreba cum sînt realizate, omul de știință își pune întrebări și caută răspunsuri”. ● **Dumitru Dumitru, director al I.A.S. Pietriș, Erou al Muncii Socialiste:** „Despre mine eu zic că s-a scris prea mult. Dar despre omul care m-a ajutat să parcurg acest drum, puțin. E vorba de soție. Era învățătoare, cu școala normală, dar s-a făcut economistă, știa unde merge fiecare leu, a lăsat căldura clasei și a venit cu mine în baltă, cu campaniile care se țin lanț dintr-un anotimp în altul. Ea a fost învățătoarea multora care au intrat în baltă fără să știe să scrie sau să citească. A alfabetizat sute de oameni”. ● **Antonică Dijmărescu, director al întreprinderii „Oțelul roșu”:** „Se întîmplă ca unii să-și facă obiceiul de a-și turna din belșug cenușă pe cap, atît de multă că pînă la urmă izbutesc să se facă uitați în scaunele lor. Lipsa criticii și autocriticii, pe de altă parte, din practica socială este periculoasă fiindcă dă certitudinii falselor valori”.

FLACARA. Redacția: București, Piața Scintei 1, căsuța poștală 4112, oficiul 33 cod 71 341. Telefoane: 17 60 10, 17 50 20, interioare: publicistică social-politică (L. Irimbus, I. Purcaru, L. Nănescu - 16 17); reportaj (Nicolae Cristache - 16 06); cultură, știință, învățămînt, sport (G. Arion, N. Ionescu - 16 18); scrisori, anchete cetățenești (Marga Nedelea, E. Seceleanu - 17 87, 16 06); fotoreportaj (15 95); documentare (16 23); cenaciu, administrație (17 78 82 și interior 17 83); secretariat de redacție (Dan Birlădeanu, Cornel Cătănă - 17 82, 16 21); secretar responsabil de redacție (Tudor Octavian - 17 63 16 și interior 16 11); redactor șef adjunct (Nicolae Arsenie - 17 63 16 și interior 17 86); redactor șef - 18 22 96 și interior 18 22. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scintei”. Cititorii din străinătate se pot abona, adresîndu-se la ILEXIM - Departamentul Export-import presă, PO Box 136-137, telex: 1 12 26, București str. 13 Decembrie nr. 3

Redactor-șef: ADRIAN PĂUNESCU